

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 6 Ἀπριλίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 18

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΝΤΑΛΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶναι ἀνυπόφορη !
Ἡ θὰ τὴ διώξετε, μαντμαζέλ Φατμέ, ἢ θὰ φύγω ἐγώ !

Τὴν ἀξίωση αὐτὴ τὴν πρόβαλε ἡ γαλλίδα γκυβερνάντα ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ποὺ μπήκε στὸ διαμέρισμά τους ἡ μικρὴ Ντάλα. Γιατί ὅσο τὴ συμπάθησε ἐξαρχῆς ἡ κυρά της, — ἡ Φατμέ, ἡ κόρη ἐνὸς πασά, — τόσο τὴν ἀντιπάθησε ἐκείνη ἡ γριὰ κακίστρα, ἡ στριμένη καὶ ζηλιάρα.

Τὶ τῆς ἔκανε τὸ μαυρεϊδερό κοριτσάκι μὲ τὰ σγουρὰ πικρὰ μαλλιά; Τίποτα, ἀπολύτως ! Ἦταν τόσο καλὸ, τόσο ἡμερο τὸ φτωχὸ πλάσμα ! Ἀλλὰ ἡ γκυβερνάντα δὲν μποροῦσε νὰ τὴ βλέπη, πρῶτο γιὰ ἦταν ὁμορφὴ καὶ συμπαθητικὴ, κι' ἔπειτα γιὰ ἔδλεπε τὴν περήφανη Φατμέ νὰ καταδέχεται νὰ τῆς μιλά, νὰ παίζῃ μαζί της, καὶ κάπου-κάπου νὰ τῆς κάνῃ χάδια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κι' ἡ κόρη τοῦ πασά δὲν ξεχώριζε τὴ Ντάλα ἀπὸ ἕνα σκυλάκι ἢ ἀπὸ ἕνα γατάκι. Τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴν ὅπως ἀγαποῦσε τὰ ζωντανά της. Δὲν κοίταζε τὴν ψυχὴ της, οὔτε φανταζόταν κἀν πῶς ἡ μικρὴ Ντάλα εἶχε ἀνθρώπινη ψυχὴ. . . Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ ἡ μαντάμ Μερασί. Ἐνόμιζε πῶς ἡ «ἀραπίνα», καθὼς τὴν ἔλεγε, τῆς ἔπαιρνε ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς χρωστοῦσε ἡ μαθήτρα της. Καὶ ζήλευε φοβερά.

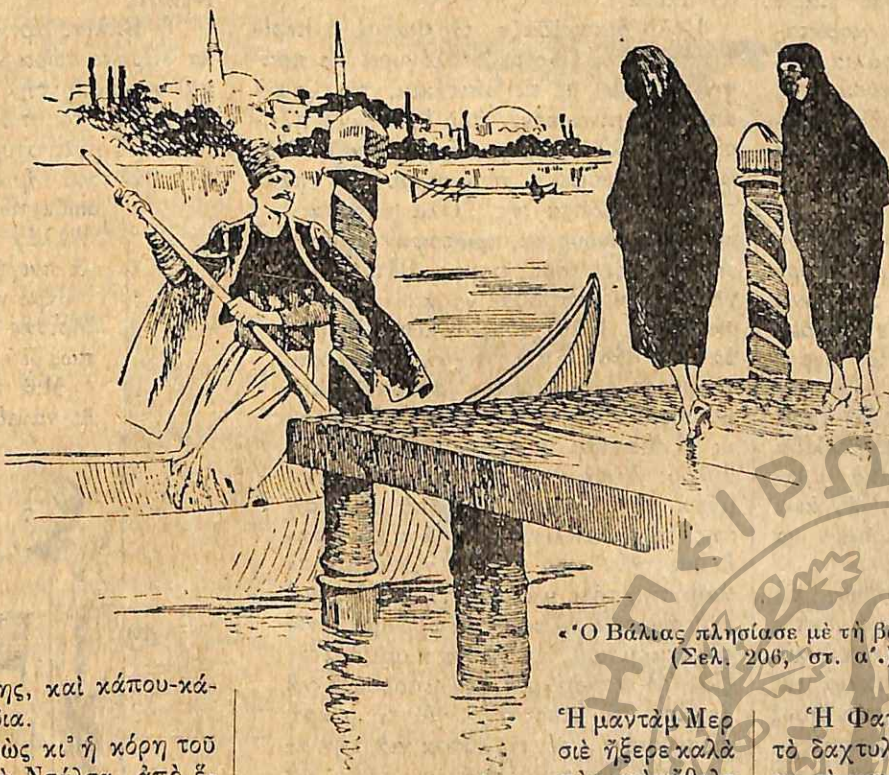
— Ἡ αὐτὴ θὰ φύγῃ ἢ ἐγώ ! ἔλεγε.

— Οὐτ' ἐσύ, οὔτε ἡ Ντάλα ! τῆς ἀπαντοῦσε ἡ Φατμέ. Σὰς ἀγαπῶ καὶ τίς δυό, σὰς θέλω καὶ τίς δυό, λοιπὸν θὰ μέινετε κι' οἱ δυό ! . .

— Μά, μαντμαζέλ . . .

— Δὲν ἔχει μά ! Αὐτὸ ποὺ εἶπα !

Ἦταν αὐταρχικὴ ἡ κόρη τοῦ πασά.



«Ὁ Βάσις πλησίασε μὲ τὴ βάρκα του.»
(Σελ. 206, στ. α'.)

Ἡ μαντάμ Μερασί ἤξερα καλὰ πῶς καὶ νὰ θελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σεράι, δὲν θὰ μπορούσε : ἡ Φατμέ θὰ τὴν κρατοῦσε μὲ τὸ στανιό. Μὰ δὲν ἤθελε κιόλα. Δὲν ἦταν τρελὴ ν' ἀφήσῃ «γιὰ φύλλου πήδημα» τὴ λαμπρὴ τῆς θέση. Φοβέριζε μόνο. Καὶ βλέποντας πῶς ἡ φοβέρα της δὲν περνοῦσε, σκέφθηκε νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλα μέσα, γιὰ νὰ μεταδώσῃ στὴν ἴδια τὴ Φατμέ τὴν ἀντιπάθειά της γιὰ τὴ Ντάλα.

Μιὰ μέρα τῆς ἔφαγε κρυφὰ ἕνα γλυ-

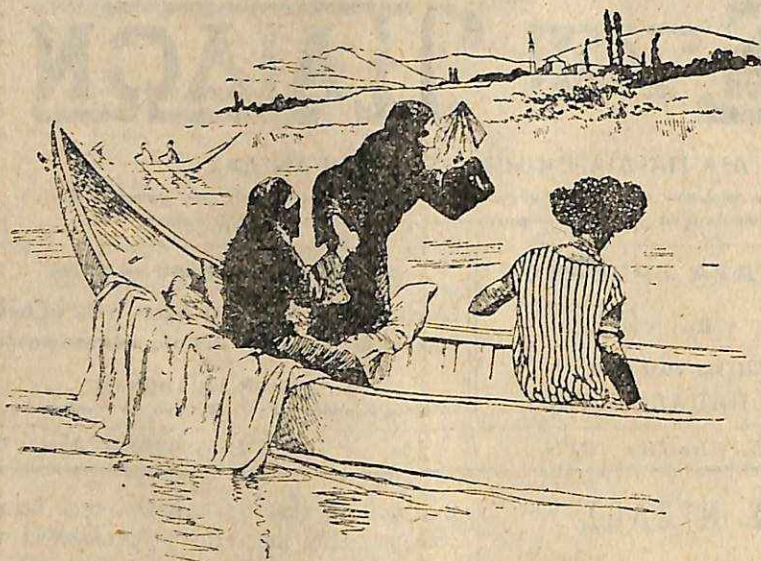
κό, ποὺ τὸ εἶχε φυλαγμένο «γιὰ ὕστερα», κι' εἶπε πῶς εἶδε τὴ Ντάλα νὰ τὸ τρώῃ. Ἡ Φατμέ ὅμως, ἂν καὶ τὸ πίστεψε, δὲν ἐθύμωσε καθόλου. Ζήτησε μόνο ἕνα ὅμοιο γλυκὸ ἀπ' τὴν κουζίνα. Κι' ἐπειδὴ τῆς εἶπαν πῶς εἶχε τελειώσει, παρήγγειλε ἕνα δλάκερο ταψὶ γιὰ τὸ βράδυ.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, βρέθηκε σχισμένος ἕνας θαυμάσιος φερετζὲς τῆς Φατμῆς, τούλιнос, χρυσοκεντημένος. Ποιὸς τὸν ἔσχιζε; Ἡ Ντάλα ! Τοῦ κάκου ἔκλαψε ἡ μικρὴ κι' ὀρκίστηκε πῶς ἦταν ἀθώα. Ἡ Φατμέ πάλι τὸ πίστεψε. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἐθύμωσε μὲ τὴ Ντάλα περισσότερο ἀπ' ὅσο θὰ θύμωνε μὲ τὸ γατάκι της, ἂν τῆς ἔσχιζε μὲ τὰ νυχάκια τοῦ τὸν φερετζέ. Ἔστειλε μόνο κι' ἀγόρασε ἕναν ἄλλο ἀκόμα ὠραιότερο.

Ἡ γριὰ Γαλλίδα λυσσοῦσε. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ θάφτανε στὸ σκοπὸ της, καταχώνιασε τ' ὠραιότερο διαμαντένιο δαχτυλίδι τῆς Φατμῆς. — Ποιὸς τὸ πήρε; — Ἐ, ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὴ Ντάλα;

Ἡ Φατμέ χάλασε τὸν κόσμον νὰ βρῇ τὸ δαχτυλίδι της. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα σὲ κανένα. Γιατί βέβαιη πῶς ἡ μικρὴ ἀνῆξερὴ, παίζοντας μὲ τὴ «γυάληνη χάντρα», τῆς ἔχε πετάξῃ κάπου, φοβόταν νὰ πῇ πῶς χάθηκε ἕνα πράγμα τόσο μεγάλης ἀξίας, μὴν τιμωροῦσαν τὴ Ντάλα σκληρά. Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ συμπάθειά της στὴ μικρὴ της δουλίσσα σὰ νὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ λιγοστεύῃ . . .

Γιατί τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ δουλίσσα τοῦ χαρεμιῦ δὲν ἦταν ἡ μικρὴ Ντάλα.



«Η Φατμέ έβγαλε τὸ φερετζέ της...» (Σελ. 206, στ. β').

Ἡ Φατμέ τὴν εἶδε κατὰ τύχην μιὰ μέρα στὸ διαμέρισμα τῆς μητέρας της, τὴν πρόσεξε, τῆς ἄρεσε καὶ τῆς τὴν πῆρε. Ἀπὸ τότε ἡ Ντάλα τὴν ἀκολουθοῦσε σὰν τὴ σκιά της. Τὸ μικρὸ μαυριδερὸ κοριτσάκι μὲ τὰ σγουρά, φουντωτά μαλλιά, ποὺ δὲν φοροῦσε παρὰ ἓνα τσίτινο φουστάνι κι' ἓνα γιορτάνι στὸ λαμπρὸ ἀπὸ ψεύτικα κοράλλια, τῷ δλεπες πάντα δίπλα ἢ στὰ πόδια τῆς κρινόλευκης Φατμέ μὲ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια. Ἡ κυρά ἦταν τότε δεκαεφτά χρονῶν ἡ δουλίτσα μόλις ἔντεκα.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ζωὴ στὸ χαρὲμ ἐκείνο, — ὅπως καὶ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ χαρὲμα τῆς μεγάλης ἐκείνης τούρκικης πόλης, — εἶχε ἀλλάξει σύμφωνα μὲ τίς «νέες ιδέες». Ὁ φερετζὲς δὲν εἶχε λείψει ἀκόμα, — ἓνας λεπτὸς φερετζὲς ποὺ σκέπαζε τὸ μισὸ πρόσωπο γιὰ τὸν τύπο, — τὸ κορίτσι ὅμως τοῦ πασά ἀνατρεφόταν εὐρωπαϊκά, εἶχε γαλλίδα γκουβερνάντα, διάβαζε γαλλικὰ μυθιστορήματα, ἔπαιζε πιάνο, κι' ἔδινε ἔξω μὲ τὴ συνοδεία του, ἐλεύθερο νὰ πηγαίνει ὅπου θέλει.

Ἡ Φατμέ προτιμοῦσε συνήθως τίς θαλασσινὲς ἐκδρομὲς καὶ φυσικά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρία Μερσιέ, ντυμένη κι' αὐτὴ σὰν τούρκισσα, ἔπαιρνε πάντα μαζί της καὶ τὴ Ντάλα. Ἡ δουλίτσα ὅμως ἔδινε ἔξω ἀσκέπαστη καὶ ξεσκούφωτη. Μόνο ποὺ φοροῦσε ἓνα καλύτερο φουστάνι, καὶ τὰ αἰῶνια κοράλλια στὸ λαμπρὸ.

Ἔτσι καὶ τὴ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα. Ἡ Φατμέ μὲ τὴ συνοδεία της πῆγε ἴσια στὴν προκυμαία. Ὁ Βάλιας, ὁ νέος βαρκάρης ποὺ τὸν εἶχε ταχτικῶς, πλησίασε μὲ τὴ βάρκα του στὴν ἐξέδρα. Οἱ τρεῖς ἐκείνες μπήκαν μέσα, κι' ὁ βαρκάρης διατάχθηκε νὰ τίς πάει ὡς τὸν Τσεσμέ.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ ἦταν στὴν ἀπέναντι ὁ-

καίγια, βαποράκια, διασταυρωνόνταν. Ὁ Βάλιας ὅμως ἦταν γυμνασμένος σ' αὐτὸ τὸ «δρόμο μετ' ἐμποδίων» καὶ τ' ἀποφεύγε ὅλα χωρὶς νὰ λιγοστεύῃ τὴ γρηγοράδα του. Γιατὶ ἀλήθεια, ἡ βάρκα του μὲ τίς μητερές κι' ἀφηγὲς ἄκρες ἔτρεχε σὰ σαῖτα.

Πολὺ διασκέδαζε τὴ Φατμέ ὁ περίπατος αὐτός. Κοίταζε ὀλόγυρα τίς πράσινες ὄχθες μὲ τὰ σπιτάκια, τὰ τζαμιά καὶ τοὺς μιναρέδες, ποὺ ἔφηναν ἡ πλησίαζαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξεχνᾷ καὶ τὰ διάφορα πλεούμενα ποὺ περνοῦσαν πλάι της ἢ μπροστά της. Ὅλα τῆς φαίνονταν καινούργια, πρωτόφαντα, ἐνῶ τὰ εἶχε ἰδεῖ τόσες φορές. Ἦταν ὅλη χαρά. Δὲν μποροῦσε νὰ καθήσῃ στὴ θέσῃ της. Κάθε τόσο σηκώνονταν μέσα στὴ βάρκα, μιὰ στιγμὴ ἔβγαλε καὶ τὸ φερετζέ της, γιὰ ν' ἀνασαίνει πρὶ ἐλεύθερα καὶ νὰ κοιτάξῃ καλύτερα.

Ἡ Μαντάμ ὅμως δὲν κουνιόταν καθόλου. Αὐτὴ ἦταν πάντα φοβισμένη μέσα στὴ βάρκα. Κι' ἀπὸ τὴ θέσῃ της, πότε ἄπλωνε τὸ χέρι καὶ τραβοῦσε τὴν ὀρθία Φατμέ γιὰ νὰ ξανακαθήσῃ, πότε μάλωνα τὴ Ντάλα καὶ τῆς φώναζε νὰ κάθεται φρόνιμα, ἐνῶ τὸ κακόμοιρο δὲν ἔκανε καμμιά ἀταξία. Ἡ κακὴ γριά δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὸ μῖσος της γιὰ τὴ μικρὴ εὐνοομένη, καὶ τὴ λύσσα γιὰ τὴν ἀποτυχία τῶν τεχνασμάτων της. Μὰ κι' ἡ Ντάλα δὲν καλόβλεπε τώρα πιά τὴν γκουβερνάντα. Εἶχε καταλάβει τίς ἐχθρικὲς τῆς διαθέσεις, κι' ἐπειδὴ ἤξερε πὼς οὔτε τὸ γλυκὸ εἶχε φάει αὐτὴ, οὔτε τὸν φερετζέ εἶχε σχίσει, οὔτε τὸ διαμάντι εἶχε κλέψει, μάντευε πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε κάνει ἡ «Μαντάμ» γιὰ νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ. Κι' ἡ ἀθώα παιδικὴ ψυχὴ της, γιὰ πρώτη φορὰ, αἰσθανόταν τὴν ἐχθρὰ καὶ τὴν ἐπιθυμία τῆς ἐκδίκησης. Σώπαινε ὅταν τὴ μάλωνα ἡ κυρία Μερσιέ,

μ' ἀπὸ μέσα της τὴν καταριόταν: «Κακοχρονιάχης! Νάπεφτες τώρα στὴ θάλασσα καὶ νὰ πνιγῶσουν!...»

Τὶ παράξενο πράγμα! Θάλεγε πὼς ὁ μεγάλος Ἀλλάχ ἄκουσε τὴ μικρὴ ἀδικημένη καὶ θέλησε νὰ τῆς κάνῃ τὴν ἐπιθυμία... *

Ἐνα βαποράκι, πολὺ γοργοκίνητο, περνοῦσε. ἀκολουθώντας μιὰ γραμμὴ ὀλωσιδίου κάθετη πρὸς ἐκείνη ποὺ ἀκολουθοῦσε ἡ βάρκα. Ὁ Βάλιας ἐνόμιζε πὼς θὰ πρόφτανε νὰ τὸ προσπεράσῃ κι' ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμη. Ἀλλὰ γελᾶστηκε. Ἀλήθεια, τὰ δυὸ πλεούμενα, ὅταν δισταυρώθηκαν, δὲν τρακάρησαν. Ἡ βάρκα ὅμως δὲν πρόφτασε ν' ἀπομακρυνθῇ κι' ἀπὸ τὴν αὐλακα ποὺ ἀνοίγε τὸ βαπόρι. Βρέθηκε μέσα στὴ διώκη. Καὶ στὴ στιγμὴ ἀναποδογυρίστηκε!

Φατμέ, Μαντάμ-Μερσιέ, Ντάλα καὶ Βάλιας βρέθηκαν στὴν ἀφρισμένη θάλασσα. Ἡ Φατμέ ἤξερε λίγο κολύμπι. Ἡ Ντάλα κολυμποῦσε σὰ δελφινάκι. Ὁ Βάλιας τὸ ἴδιο. Ἡ Γαλλίδα ὅμως δὲν ἤξερε καθόλου...

— Τὴ Μαντάμ! πιάσε σὺ τὴ Μαντάμ! φώναξε ἀμέσως ἡ Φατμέ τῆς Ντάλας.

Ὁ Βάλιας ἄρπαξε τὴ Φατμέ. Ἡ Ντάλα ἔπρεπε τώρα νὰρπάξῃ, νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὴν γκουβερνάντα.

Ἀλλὰ τὸ συλλογίστηκε... Αὐτὴ, ποὺ πρὶ μιᾶς στιγμῆς εὐχόταν νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα ἡ κακὴ γριά, θὰ τὴν ἔσωζε τώρα ποὺ τὴν ἔρριξε ὁ Ἀλλάχ; Ὁχι! θὰ τὴν ἀφίνε νὰ πνιγῇ ὅπως τῆς ἀξίζει!

Καὶ καμώθηκε πὼς δὲν τὴν ἔβρισκε στὴν παραζάλη της, ἢ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πιάσῃ.

Μιὰ στιγμὴ ὅμως ποὺ τὴν εἶδε νὰνεβαίνει ἀπάνω σὰν ψόφια, τὸ μετανοίωσε, τὴ λυπήθηκε, τὴν ἔ-



«Ἀπὸ τὸν γειτονικὸ μιναρέ, ὁ μουεζίνης καλοῦσε τοὺς πιστοὺς νὰ προσευχηθοῦν...» (Σελ. 207, στ. α').

φτασε μὲ δυὸ πλεξιὲς καὶ τὴν ἔπιασε.

Μὰ ἦταν, φαίνεται, ἄργά. Ἡ Μαντάμ-Μερσιέ εἶχε πιεῖ πολὺ νερό. Κι' ἐνῶ ὁ Βάλιας ἀνέβαζε στὸ βαποράκι, ποὺ εἶχε σταματήσει, τὴ Φατμέ ὀλοζώνταν, ἡ Ντάλα, πίσω τους, ἔσερνε ἓνα ἀναίσθητο κορμί.

Τοῦ κάκου δοκίμασαν στὸ βαπόρι νὰ τὴν συνεφέρουν. Ἡ γριά δὲν ξανάνοιξε τὰ μάτια της, δὲν ξανάδωσε τὸ παραμικρὸ σημεῖο ζωῆς. Ἦταν νεκρή.

Ἡ μικρὴ Ντάλα ἦταν ἀπαρηγόρητη. Κανέναν στὸ σεράϊ δὲν λυπήθηκε τὴν γκουβερνάντα περισσότερο ἀπὸ τὴ δουλίτσα τῆς Φατμέ. Γιατ' εἶχε τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ τὴν εἶχε σκοτώσει. Πρῶτα μὲ τὴν κατάρα ποὺ τῆς ἔδωσε, ἔπειτα γιὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ.

«Ὅσο κι' ἂν τὴ μισοῦσε, ὅσα κακὰ κι' ἂν τῆς εἶχε κάνει, ἡ μικρὴ Ντάλα συλλογιζόταν τώρα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πνιγῇ. Τὸ κάτω-κάτω τί ἀνάγκη εἶχε; Μήπως ἡ κυρά της ἄκουγε τὴν γκουβερνάντα; Ἄν ἡ ἀγάπη της εἶχε λιγοστέψει, πάλι μὲ τὸν καιρὸ θὰ μεγάλωνε. Ἐπειτα, μποροῦσε νὰ γίνει καὶ βέβαιη πὼς τὸ διαμάντι τοῦ δαχτυλίδι δὲν εἶχε πάρει πραγματικῶς ἡ κυρία Μερσιέ; Κι' ἂν τὸ κλεψὲ κανέναν ἄλλος; ἂν χάθηκε κατὰ τύχην;

Αὐτὰ συλλογιζόταν τώρα ἡ Ντάλα. Κι' ἔβρισκε τὸ ἀμάρτημά της πολὺ μεγάλο, εἶχε χάσει ὅλη της τὴν εὐθυμία, ἔμενε ὥρες ἀκίνητη, σιωπηλή, καὶ ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπε κανέναν, ἔκλαιγε πικρά.

Μιὰ μέρα, ποὺ ἡ κυρά της τὴν ἔπιασε νὰ κλαίῃ, τὴ ρώτησε μ' ἐπιμονὴ τί ἔχει.

— Θυμᾶμαι τὴ Μαντάμ... ψιθύρισε μόνο ἡ μικρή.

— Ὁ, καίμην, δὲ βαριέσαι! τῆς εἶπε ἡ Φατμέ. Ἦταν γραφτὸ της νὰ πεθάνῃ, τελείωσε. Ἐπειτα ἔξερεις καλὰ πὼς ἐσένα δὲ σὲ χώνευε. Δὲν εἶναι καλύτερα τώρα ποὺ γλύτωσες ἀπὸ αὐτὴ;

Ἡ Ντάλα κούνησε τὸ κεφάλι της ἀόριστα. Κάτι θέλησε νὰ πῇ, μὰ δὲν μπόρεσε. Καὶ τὰ δάκρυά της ξανάρχισαν νὰ τρέχουν ποτάμι...

— Περιέργο! εἶπε ἡ Φατμέ. Ἡ κατὶ ἄλλο θὰ ἔχῃς ἐσύ, ἢ εἶσαι ἀλλόκοτο πλάσμα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀπὸ τὸν γειτονικὸ μιναρέ, ἀκούστηκε ἡ μελωδικὴ φωνὴ τοῦ μουεζίνης, ποὺ καλοῦσε τοὺς πιστοὺς νὰ προσευχηθοῦν στὸν Ἀλλάχ.

Ὁ φωνὴ αὐτὴ ἀντήχησε βαθιὰ στὴν ψυχὴ τῆς Ντάλας. Τῆς φάνηκε πὼς ὁ ἴδιος ὁ Ἀλλάχ τῆς μιλοῦσε ἀπὸ ψηλά καὶ τῆς ἔλεγε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ ἀμάρτημά της καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρίαν της.

Κλαίγοντας, τὰ εἶπε ὅλα, ὅλα, τῆς Φατμέ. Καὶ στὸ τέλος γονάτισε καὶ φώναξε:

— Σκοτώστε με! πνίξτε με καὶ μένα! βάλτε με στὴ φυλακὴ! Μοῦ ἀξίζει!

Καὶ δὸς του νὰ κλαίῃ ἡ μικρὴ Ντάλα... Ἀλλὰ μὲ μεγάλη τῆς ἐκπλήξη εἶδε τὴν κυρά της νὰ γελάῃ, νὰ σκάξῃ ἀπὸ τὰ γέλια!

Μπᾶ! τί ἐσήμαινε αὐτό; Ἡ Φατμέ δὲν εἶχε καρδιά, συνείδηση; Δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ ἁμαρτία, τύψη, μετάνοια;

Ὁχι, ἡ Φατμέ αὐτὰ τὰ ἤξερε πολὺ καλά. Ἀλλὰ ἤξερε καὶ κάτι ἄλλα, ποὺ ἡ μικρὴ Ντάλα δὲν τὰ εἶχε μάθει ἀκόμα. Καὶ χαϊδεύοντας τὸ σγουρὸ της πυ-

κνόμαλλο κεφάλι, ἡ κυρά τῆς τὰ εἶπε:

— Σώπα, μὴν κλαίς!... Τὴ Μαντάμ δὲν τὴν ἐπνίξε ἐσύ. Ὅσο γρήγορα κι' ἂν τὴν ἐπιανες, θάταν ἄργά. Γιατί, καθὼς εἶπε ὁ γιατρός, μόλις ἔπεσε στὸ νερό, τῆς ἦρθε συγκοπή καὶ πέθανε. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ ἄλλο; Στὰ πράγματά της βρέθηκε καὶ τὸ δαχτυλίδι μου. Αὐτὴ ἡ συχωρεμένη τὸ εἶχε κρύψει γιὰ νὰ σοῦ κάνῃ κακό. Ὡστε... παρηγορήσου.

Κι' ἡ μικρὴ Ντάλα παρηγορήθηκε...

KIMON ALKIANIS

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τοὺς ἡ πρώην γάτα τῆς Ἀγκύρας, ὁ Φῶκος, ὁ Κίτσος κι' ἡ Πελαγία εἶδαν πὼς στὸ λαμπρὸ καὶ στὴν πλάτῃ ἦταν δεμένη μὲ κλωστές. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ τέχνασμα, τὰ κουτόπαιδα ἀπόρησαν πολὺ καὶ φαντάστηκαν ἄλλα τῶν ἄλλων.

— Εἰδате, καλέ; εἶπε πρώτη ἡ ἑξυπνὴ Πελαγίτσα. Αὐτὴ ἡ γάτα δὲν εἶχε ἄγκυρα στὴν πλάτῃ, εἶχε ὅμως κλωστές ποὺ τῆς τύλιγαν ὅλο τὸ κορμί σὰ μιὰ μεγάλη κουβαρίστρα!

— Τίς εἶδα κι' ἐγώ! φώναξε ὁ Κίτσος. Τί περίεργα ζῶα ποὺ βλέπει κανέναν ἐδῶ μέσα.

— Μὰ λέτε νὰ εἶναι κι' αὐτὴ γάτα τοῦ Θηριοτροφείου; ρώτησε ὁ Φῶκος.



— Σίγουρα! ἀποκρίθηκε ἡ Πελαγίτσα ποὺ τᾶξερε ὅλα. Καὶ θὰ τοὺς ἔφυγε. Θὰ εἶναι γάτα κλωστοφόρα ἢ κλωστοφόρα. Νὰ ἰδῇτε ποὺ ἂν τὴν πιάσουν καὶ μᾶς τὴ δεῖξουν ὕστερα, ἔτσι θὰ μᾶς τὴν ποῦν.

— Naί, ναί! φώναξε ὁ Κίτσος, ποὺ φοβήθηκε πάλι μὴν τὸν ποῦν κουτό. Εἶναι γάτα... κλωστοφόρα!

Ἡ Πελαγίτσα ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν κεραυνοβολήσῃ. Τί κουτό παιδί! Οὔτε τὴν ἀπλούστερη λέξιν δὲν μποροῦσε νὰ πῇ σωστά!... Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξανάνοιξε ἡ πόρτα τοῦ σταύλου καὶ βγῆκε ὁ Χρονάκης μὲ τὸ κουδούνι του.

Ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾷ καὶ νὰ ξεφωνίζῃ σὰ δαιμονισμένος:

— Στίς θέσεις σας!... στίς θέσεις σας!... Ἡ παρὰσταση ξαναρχίζει!... Ἐρχεται ὁ Ἀρταξέρξης!... Κυρίες καὶ κύριοι! ἐτοιμαστῆτε γιὰ τὸν Ἀρταξέρξη!...

Τὰ τοῖα χωριατόπουλα ἀνατρίχισαν. Τί χαρά, τί περιέργεια, τί συγκίνηση!... Θάβλεπαν ἐπιτέλους καὶ τὸν Ἀρταξέρξη, ποὺ μιλοῦσε γι' αὐτὸν τόσες μέρες ὅλο τὸ χωριό!...

Καὶ νὰ τὸς! Θὰ βγῇ, βγαίνει, βγῆκε! Τί μεγάλος, τί ὁμορφος καὶ τί!...

ἀληθινὸς ἐλέφαντας! Τίποτα δὲν τοῦ λείπει. Οὔτε ἡ προβοσκίδα, οὔτε οἱ δοντάρες, οὔτε τὸ σαμάρι στὴ ράχη του κι' οὔτε τὸ ἀραπάκι πού τὸν τραβά ἀπ' τὸ καπίστρι...

Ἀραπάκι!; θάπορῆσετε. Καὶ ποῦ τὸ βοῦκαν ὁ Τοτὸς κι' ἡ Συντροφία; Μὰ ἐκεῖ πού βοῦκαν καὶ τὴ γάτα τῆς Ἀγκύρας καὶ τὴ χίνα τὴν Κουταλοφόρα. Ἐκεῖ πού βοῦσαν καὶ τὸν Ἀρταξέροη τὸν ἴδιο. Μὲ ἄλλους λόγους, τῷφτιασαν κι' αὐτὸ ὅπως ὅλα. Ἦταν ἓνα ψεύτικο ἀραπάκι, καμωμένο μ' ἓνα μικρὸ παιδί, — τὸ Χριστοφοράκη τῆς γειτονίσσας, — καὶ μὲ λίγη... μουντζούρα.

Τοῦδωσαν μιὰ δεκάρα κι' ὁ μικρὸς δέχτηκε μιὰ χαρὰ νὰ τὸν μασκαρέψουν γιὰ τὴν παράσταση. Τοῦ φόρεσαν λοιπὸν μιὰ κόκκινη καζάκα κι' ἓνα μαῦρο καλπάκι, ἔκαψαν στὸ κεῖ ἓνα κομμάτι φελὸ καὶ τοῦ πασάλευσαν τὸ μουτράκι καὶ τὰ χέρια.

Αὐτὰ ἔγιναν στὸ σταῦλο, ὅπου τὸν εἶχαν κρυμμένο. Τὸ ὄλο τοῦ τοῦ εἶχαν μάθει ἀπὸ πρῶν. Κι' ἀφοῦ ἐτοιμάστηκαν πιά ὅλα, ὁ Τοτὸς κι' ἡ Σα παρουσίασαν στὸ Κοινὸ τους τὸν ὑπομονητικὸ γαιδαρέλλο μασκαρεμένο σ' ἐλέφαντα καὶ τὸν ὑπομονητικώτερο Χριστοφοράκη μασκαρεμένο σὲ ἀράπη ὁδηγῶ.

— Ἀαα! ἔκαμε μ' ἓνα στόμα τὸ Κοινὸ.

Παρατάχτηκαν ἀπὸ τὸ σταῦλο: στὴ μέση ὁ Ἀρταξέροης μὲ τὸν ὁδηγὸ του, δεξιὰ ὁ Τοτὸς, ἀριστερὰ ὁ Γεώργιος. Λίγο πρὶν μπροστὰ στεκόταν ὁ Χρονάκης πού δὲν ἔπαυε νὰ κουδουνίζει. Ὁ Τοτὸς τοῦ ἔγνεψε τότε νὰ πάψῃ. Κι' ἄρχισε τὴ δημηγορία.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀλήθεια; ἔφριξε ὁ Δίκ.

— Ναί, ἐξακολούθησε ἡ Λεβάντα.

Καὶ νὰ τὴν ἀκουγες πῶς ἔκλεγε ἡ κακομοῖρα! Καὶ κείνος γελοῦσε καὶ τὴν ἔδωχνε, φαντάσου!

Ὁ Δίκ συγκινήθηκε κι' ἔπιασε τὸ χέρι τῆς φίλης του.

— Ἀδερφοῦλα μου, τῆς εἶπε τρυφερά, κάνε ὑπομονή.

— Ὅχι, Δίκ, ἀπάντησε ἡ Μαίρη Μόλλη ἀπαρηγόρητη: εἶμαι μόνη κι' ἔρημη στὸν κόσμῳ. Ἡ μαμά οὔτε μὲ θυμάται πιά οὔτε μὲ συλλογίζεται. Καὶ σήμερα, ἡ μέρα εἶναι πρὶν θλιβερὴ ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Δίκ μὲ περιέργεια.

— Γιατί θυμήθηκα, ὅτι σήμερα εἶναι τὰ γενέθλιά μου καὶ κανεὶς δὲν ἦρθε νὰ μοῦ πεῖ χρόνια πολλά.

— Μὰ νά, σοῦ τὸ λέω ἐγώ! δῆλωσε σοβαρὰ ὁ Δίκ. Καὶ γὰρ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, ὅπως καὶ τώρα. Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

Ἡ μικρὴ Λεβάντα γέλασε μέσα στὰ δάκρυά της.

— Εὐχαριστῶ, Δίκ, εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί. Ἀλλὰ δὲν ξεχνῶ τὸ δῶρο τῆς μαμάς μου κάθε τέτοια μέρα. Ἐρεῖς τί μοῦ χάριζε; Ἐνα κλαρί ἀπὸ λεβάντα, πού μύριζε ὡραία. Καὶ τὸ φύλαγα ὅλο τὸ χρόνο αὐτὸ τὸ κλαρί κι' ἡ μαμά μοῦ λεγε νὰ εἶμαι καλὴ καὶ ταπεινὴ σὰν κι' αὐτό. Δίκ, θὰ μοῦ βρεῖς τώρα ἓν ἓν κλαράκι λεβάντα;...

Τὰ λόγια αὐτὰ θύμισαν στὸ Δίκ ὅτι εἶχε κάποιο σκοπὸ ὅταν ἦρθε καὶ κοκκίνησε γιὰ εἶχε ξεχαστεῖ. Ἐχωσε τὸ

χέρι του στὸ πουκάμισό του καὶ εἶπε:

— Ἀλήθεια, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ.

Ἐχω κάτι τι γιὰ σένα!

— Γιὰ μένα; ρώτησε ξαφνισμένη ἡ μικρή.

— Ναί. Σκέψου, ὅτι καθὼς περνοῦσα τώρα-δὰ στὸ δρόμο,

μ' ἔπιασ' ἓνας ἄνθρωπος.

«Ἐρεῖς, μοῦ λέει, τὸ κοριτσάκι, πού μένει στοῦ Σολομῶν Χάγερομιθ;»

Ἐγὼ δὲν τοῦ μιλοῦσα, γιὰ δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ.

«Ἐ-λα τώρα, μοῦ λέει, μὴν κάνεις τὸ κουτὸ, ἐγὼ σὰς βλέπω

τόσον καιρὸ πού πάτε μαζί. Μὴ φοβάσαι, δὲ θέλω τὸ κακό της. Δὲς της αὐτό,

καὶ σὺ πάρε ἔξω σελλίνια ν' ἀγοράσεις καραμέλλες».

Ἐγὼ πῆρα τὸ γράμμα, χωρὶς τὰ λεφτά, κι' ἔτρεξα ἐδῶ.

Ἀνοιξέ το γρήγορα, νὰ ἰδοῦμε τί λέει.

— Δίκ, εἶπε ἡ μικροῦλα κατακκόκηνη ἀπὸ τὴ χαρὰ της,

τί λὲς νὰ εἶναι;

— Ἐέρω κι' ἐγώ;

Ἀνοιξε νὰ ἰδοῦμε.

Ἡ μικρὴ πῆρε τὸ φάκελλο καὶ τὸ ἀ-συνήθιστο

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία, ἀλλά...»

(Σελ. 197, στ. γ')



χέρι της ἔσχισε τὴν ἄκρη. Χλωμὴ ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἔδγαλε ἓνα λεπτὸ χαρτάκι. Δὲν ἔγραφε τίποτα, ἀλλὰ καθὼς τὸ ξετύλιξε, ἓνα πραγματάκι γλύστρησε κι' ἔπεσε πάνω στὸ κρεβάτι.

— Δίκ! φώναξε μὲ κομμένη φωνή.

— Τ' εἶν' αὐτό!; ἔκαμε κι' ὁ Δίκ.

Ἦταν ἓνα κλαράκι λεβάντα, τὸ δῶρο πού μόνο ἡ μαμά της τῆς ἔκανε κάθε χρόνο στὰ γενέθλιά της!

Ἡ μικρὴ Λεβάντα ἔχυσε ἄφθονα δάκρυα πᾶνω στὸ μυστηριώδες αὐτὸ λουλουδάκι. Μὰ ἦταν δάκρυα χαρᾶς πού τὴν ἐπνίγαν, καὶ δὲ μπορούσε νὰ πεῖ τίποτα ἄλλο παρὰ μόνο τὴ λέξη «μαμά» ἀνέμεσα στ' ἀναφυλλητά της. Ναί,

τὸ λουλουδάκι αὐτὸ μὲ τὸ σεμνὸ ἄρωμά του τῆς ἔλεγε, ὅτι ἡ μαμά της τὴ συλλογίζετο καὶ τὴ θυμόταν, καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἴσως θὰ ἦταν πάλι κοντὰ της.

Ὁ Σολομῶν ἄκουσε τίς φωνὲς τῶν παιδιῶν κι' ἔτρεξε νὰ ἰδεῖ. Τότε τοῦ τὰ διηγήθηκαν ὅλα. Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε σκεπτικός, γιὰ αὐτὸς, βλέπετε, ἤξερε

κι' ἄλλα, πού δὲν τᾶξεραν τὰ παιδιά. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸν ἐπηρέασε κι' αὐτὸν τὸ ἄρωμα τῆς λεβάντας

καὶ ἡ παιδικὴ χαρὰ πού βασιλεῦσε τριγύρω. Πολὺ πιθανό, σκέφθηκε, νὰ μὴν εἶχε γίνει τὸ κακό,

πού εἶχε ὑποθέσει. Ἀλλὰ τί μυστήριο ἔκλεινε αὐτὸ τὸ λουλούδι, πού σίγουρα θὰ τὸ εἶχαν κόψει ἐκεῖ πάνω, στὰ ψηλά βουνά τῆς Ἰρλανδίας;

Ἡ μικρὴ Λεβάντα δὲν ἔκλεινε τώρα. Ἦταν ὅλη χαρὰ, κι' ὁ Σολομῶν ἔλαμπε πού τὴν ἔβλεπε εὐτυχισμένη. Καὶ τόσο

ξεχάστηκε μὲ τὴ χαρὰ του, ὥστε ξαφνιάστηκε στ' ἀλήθεια, ὅταν ὁ Ναθαναήλ τοῦ φώναξε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Κύριε Σμίθ, φεύγω, ἔχε τὸ νοῦ σου στὸ μαγαζί.

— Μπά! ψιθύρισε ὁ Σολομῶν. Μέσα ἦταν αὐτός;

Ὁ Δίκ εἶπε στὸ γέρο ὅτι ἡ μικρὴ Λεβάντα εἶχε τὰ γενέθλιά της, κι' ὁ Σολομῶν ἄφισε τὰ παιδιὰ στὸ μαγαζί, γιὰ νὰ

πάει σὲ μιὰ δουλειά, καθὼς εἶπε. Σὲ λίγο ὅμως γύρισε μ' ἓνα μεγάλο γλυκό, πού εἶχε ἀπάνω γραμμένες μὲ ροῦζ γράμματα

τίς λέξεις «Χρόνια πολλά στὴ μικρὴ Λεβάντα», Μαζί του ἔρχετο κι' ἡ

κυρὰ. Νανού, πού κόντεψε νὰ πνίξει τὰ παιδιά ἀπὸ τὰ φιλιὰ καὶ νὰ σπάσει τὴν παλιὰ πολυθρόνα, ὅπου ξαπλώθηκε μ' ὅλη τὴν ἀνάπαυσή της.

Τὸ δείπνο ἦταν ἐπίσημο. Ὁ Σολομῶν ξόδεψε μὲ τὸ παραπάνω κι' ἡ κυρὰ-Νανού ἔβαλε κι' αὐτὴ τὸ μερτικό της.

Ἀν τόχαινε νάρχετο ἐκεῖ-δὰ ὁ Ναθαναήλ Γκοσάιμ, σίγουρα θὰ πάθαινε ἀποπληξία κι' οἱ φίλοι μας θὰ εἶχαν τὸ θάνατό του στὸ λαμό τους. Εὐτυχῶς ὅμως δὲ φάνηκε κι' ὅλοι ἔφαγαν κι' ἤπιαν καὶ τραγοῦδῃσαν, ὅπως ταιριάζει

σὲ μιὰ χαρούμενη γιορτὴ.

Ἐφαγαν ὕστερα τὸ γλυκὸ καὶ τραγοῦδῃσαν τὸν ἐθνικὸ ὕμνο τῶν ἱρλανδῶν.

Ἡ Μαίρη Μόλλη διεύθυνε τὴ χορωδία. Τέλος, εὐχήθηκαν ἄλλη μιὰ φορὰ

χρόνια πολλὰ στὴ μικροῦλα καὶ πῆγαν ἓνας-ἓνας νὰ πλαγιάσουν, χαρούμενοι καὶ γεμάτοι ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

Τὰ ὄνειρα ὅμως τῆς μικρῆς Λεβάντας ἦταν ἀκόμη ὠραιότερα κι' ἀπὸ τὴ γιορτὴ. Εἶχε βάλει τὸ κλαράκι τῆς λεβάντας κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της, κι' ὅλη τὴ νύχτα ἔδλεπε τὰ ψηλά βουνά τῆς Ἰρλανδίας καὶ τὴ μαμά της πού τῆς

χαμογελοῦσε καὶ τῆς ψιθύριζε: «Λίγο ἀκόμη, μικρή μου, καὶ θὰ γυρίσω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ δρεῖμα

Τ' ἄλλο πρωῒ, ἡ μικρὴ Λεβάντα ἦταν μοναχὴ της στὸ μαγαζί. Ὁ Ναθαναήλ εἶχε πει πῶς θ' ἀρροῦσε νάρθει

κι' ὁ Σολομῶν βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πεταχτεῖ νὰ ψωνίσει.

Ἡ φίλη μας συγύρισε τὸ σπῆτι κι' ὕστερα στάθηκε στὴ βιτρίνα καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ σκέψεις. Συλλογιζόταν, ποῖς

νὰ ἦταν αὐτός, πού ἔδωσε στὸ Δίκ τὴ λεβάντα, καὶ γιὰ δὲν ἔρχετο μόνη της ἡ μαμά της νὰ τῆς τὸ φέρει;

Ἡ μικροῦλα βασάνιζε τοῦ κάκου τὸ μυαλό της. Συλλογιζόταν ὅμως, ὅτι γιὰ

νὰ τὸ κάμει αὐτὸ ἡ μαμά της, θὰ εἶχε τὸ λόγο της. Θυμόταν ὅτι εἶχαν βρεθεῖ ἄλλοτε στὴν ἀνάγκη νὰ φύγουν κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία, μὲ σινοῦλες

ὅπου ἔκλεινε τὴν ἐπανάστασή, κι' ἦταν πρόσφατες στὴ μνήμη της ἐκεῖνες οἱ ἀγωνίες.

Ἀλλὰ δὲν πικραίνετο. Καὶ γιὰ νὰ πικραίνεται; Μήπως δὲν εἶχε ράψει σ' ἓνα μικρὸ σακκουλάκι, στὸ στήθος της,

τὸ κλαράκι τῆς λεβάντας; Καὶ μήπως δὲν ἦταν τὸ κλαράκι αὐτὸ παραγγελία κι' ἐνθύμιο τῆς μαμάς της καὶ τοῦ τόπου της;

Ἐκλεινε τὰ μάτια της κι' ἔβλεπε σὰ σὲ ὄνειρο τὴν Ἰρλανδία. Εἶναι ἡ χώρα μὲ τὰ μεγάλα βουνά, πού τὰ σκεπάζουν οἱ μοσκομυρισμένες λεβάντες, ὅπου οἱ ἄνθρωποι φέρονται μέσα στὰ κλαριά τῶν δέντρων καὶ φέρνουν τὸ εὐγενικὸ ἄρωμα τῶν δασῶν. Δὲ βρισκόταν τώρα πιά σ' ἓνα παλιομάγαζο τοῦ Χουάιτ-Τσα-

πελ; ἀλλὰ μακριά, στὸ χωριὸ της τὸ Βέρτ-Ἐριν, πού ἦταν χτισμένο πάνω σὲ καταπράσινο λόφους.

Ἐνοίωσε πῶς κάποιος τὴν κοίταζε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι.

Ἐξω, στὸ πεζοδρόμιο, στεκόταν μιὰ χλωμὴ κι' ἀξιολύπητη γυναίκα.

Ἡ μικρὴ Λεβάντα τὴ γνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ἡ δυστοχισμένη μὲ τ' ἀρρωστο παιδί πού τοῦ κάκου εἶχε παρακαλέσει νὰ τῆς δώσουν πίσω τὴν κουδουνίστρα.

Στεκόταν ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ τζάμι τῆς βιτρίνας, καὶ κοίταζε τὴν κουδουνίστρα, πού ὁ Ναθαναήλ τὴν εἶχε βάλει ἐκεῖ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ προσελκύσει κα-

νέναν πλούσιο ἀγοραστή.

Ἡ μικρὴ Λεβάντα ἔβαλε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της κι' ἔπιασε τὸ φυλαχτό της.

Ἡ λύπη της ἦταν βαθειὰ κι' ἡ ματιά τῆς φτωχῆς γυναίκας τῆς ράγιζε τὴν καρδιά.

Καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφθεῖ, χαμογέλασε ξαφνικά καὶ πλησίασε τὴ βιτρίνα.

Ἡ γυναίκα τὴν κοίταζε μὲ ἀγωνία, σὰν νὰ προαισθανόταν τί πῆγαινε νὰ κάνει. Ἡ μικρὴ ἔκανε ὅ,τι τῆς ἔλεγε ἡ καρδιά της.

Πῆρε τὸ πολυπόθητο παιχνιδάκι, βγήκε στὴν πόρτα καὶ τῷδωσε στὴ φτωχή, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε:

«Πάρ' το, κυρὰ μου, στὸ χαρίζω!»

Ἐκείνη ἡ κακομοῖρα τὸ πῆρε μὲ δισταγμό, σὰ νὰ μὴν πιστεῦε καλὰ-καλὰ τὰ μάτια της.

Ὅταν ὅμως ἔνοωσε πῶς αὐτὸ τὸ πραγματάκι ἦταν δικό της πάλι, τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε κι' ἡ καρδιά της πλημμύρισε ἀπὸ εὐτυχία.

Ἐπιασε τὸ παιδί καὶ τῷσφιξε στὸ στήθος της κι' ὕστερα ἔφυγε βιαστικὴ, μὲ πᾶν τὸ παιχνιδάκι στὸ παιδί της, πού τὸ βασάνιζε ὁ πυρετός.

Ἡ μικρὴ Λεβάντα ἔμεινε στὴν πόρτα καὶ κοίταζε τὴ γυναίκα πού ἔφευγε. Καὶ μόνο ὅταν γύρισε ὁ Ναθαναήλ, κρύφτηκε πάλι στὴν κουζίνα, τὴ φυλακὴ της.

Ἦταν φωτιά καὶ λαῦρα κείνο τὸ πρωῒ ὁ Ναθαναήλ. Κι' ὅταν ὁ Σολομῶν γύρισε ἀπὸ τὰ ψώνια, τὸν ἔβαλε ἀμέσως μπροστὰ.

Ἦταν κατάσταση αὐτὴ, ν' ἀφίνει ἔτσι τὸ μαγαζί σ' ἓνα μωρὸ ὀχτῶ χρόνων;

«Ὅχι! Ὁ Ναθαναήλ δὲν τὸ ἐννοοῦσε

ἔτσι! Ἐπρεπε νὰ πάψει τὸ χάλι αὐτὸ κι' ὁ Σολομῶν νάχει περισσότερὸ τὸ νοῦ του στὴν ἀσφάλεια τῆς περιουσίας τους!

Ὁ Σολομῶν ἔδωσε τόπο στὴν ὀργή γιὰ νὰποφύγει τὸν καυγά. Κάθησε στὴ συνεθισμένη του θέση καὶ δὲν ἀπάντησε μιλιὰ.

Ὁ Ναθαναήλ ἀναγκάστηκε νὰ κοιτάξει τώρα τοὺς λογαριασμούς του.

Ἀλλὰ καὶ κεῖ πού ἐργαζόταν, δὲν ἔπαυε νὰ μурμουρίζει.

— Ὅριστε! ἔλεγε. Δάνεισα δέκα σελλίνια γι' αὐτὸ τὸ ἐνέχυρο, κι' αὐτὸ τὸ ζῶο μοῦ ὑπόγραφε γραμμάτιο γιὰ σαράντα. Τὸ Σάββατο πρέπει νὰ μοῦ τὰ φέρει καὶ φυσικά δὲ θὰ μπορέσει.

Ἐτσι βγαίνω πολὺ κερδισμένος. Ἄν μπορούσε



«Τὸ δείπνο ἦταν ἐπίσημο». (Σελ. 209, στ. α')

ποτέ κι' ὁ κουτ-Σολομῶν νὰ καταφέρει τέτοιο κόλπο! Μὰ τὴν πίστη μου, δὲ θὰ σὲ ξαναπῶ πιά Σολομῶν, γιὰ τὴν ντροπιάζεις τὸνομα τοῦ πρὶν μεγάλου βασιλιά

μας. Θὰ σὲ λέω στὸ ἐξῆς Τζῶν, Μίστερ Τζῶν! Ἀχ, Μεγάλε Ἀδραάμ, πῶς ἀποβλακώθηκε ἔτσι ὁ ἑξάδελφός μου.

Ἀκούς ἐκεῖ νὰ δανείζει χωρὶς τόκο!

Ἐρριξε μιὰ ματιά γεμάτη οἶκτο στὸ γέρο συντροφὸ τοῦ, ἀλλὰ ὁ Σολομῶν ἔμεινε ἀκίνητος κι' ἀμίλητος, ἀποφασισμένος ν' ἀποφύγει τὴν φιλονεικία.

Ἐάναρξε λοιπὸν τοὺς λογαριασμούς του καὶ ἐξακολούθησε τὴ γκρίνια του.

— Ὑστερα, ἔχουμε αὐτὴ τὴν κουδουνίστρα. Νὰ ἰδοῦμε πόσο θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν πουλήσουμε.

Ἐτρίψε τὰ χέρια του καὶ πῆγε στὴ βιτρίνα.

Μιὰ κραυγὴ βγήκε τότε ἀπὸ τὸ στήθος του:

— Σολομῶν! Ποῦ'ναι ἡ κουδουνίστρα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Έθνικόν 'Αριστέιον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα της δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τὸ Τέλειο ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ φτάνει ποτέ, οὔτε στὴν τέχνη τοῦ τραγουδιοῦ, οὔτε σὲ καμμιά ἄλλη τέχνη, σὲ τίποτα! Γι' αὐτὸ ἡ προσπάθεια γιὰ τὸ κάθε τί πού θέλει νὰ μάθῃ, πρέπει νὰ εἶναι ἀκατάπαυτη, αἰώνια, καὶ ποτὲ νὰ μὴν πῇ κανεὶς «τῆμαθα καὶ φτάνει!»

Ἔτσι κι' ἡ δοκιμὴ ἐκείνη, —ὅπως δὲ

Τότε γέλασαν πιδ δυνατά. Κι' ὁ Πανάγαρς μου εἶπε :

— Ἀλήθεια, δὲν εἶδες ἀκόμα πὼς εἶναι οἱ λάμπες καὶ τὰ φανάρια ἐδῶ ;

— Ὅχι, δὲν εἶχα ἰδεῖ, δὲν εἶχα προσέξει. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα πού ἐβλεπα στὴν Πάτρα, τὰ φανάρια τῶν δρόμων, οἱ λάμπες τῶν μαγαζιῶν, ἐνόμιζα πὼς ἐκαιγαν μὲ λάδι ἢ μὲ πετρέλαιο, σὰν τὰ

μου ! Πὼς ἦταν δυνατό νὰ κἀνῃ φῶς ἓνας ἀέρας ;

— Μὰ γιατί, παιδί μου, μοῦ εἶπε ὁ Πανάγαρς, σοῦ φαίνεται τόσο παράξενο ; Καὶ τὸ λάδι, καὶ τὸ πετρέλαιο στὴ λάμπα δὲν ἐξατμίζεται, δὲν γίνεται ἀέρας ; κι' αὐτὸς ὁ ἀέρας δὲν καίγεται καὶ κάνει τὴ φλόγα, τὸ φῶς ;

Κι' ἐπειδὴ ἀπορούσα ἀκόμα, — παιδί τοῦ χωριοῦ, βλέπετε, δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ φλόγα καὶ φῶς, χωρὶς νὰ βλέπω νὰ καίγεται λάδι, πετρέλαιο, σπέρτο, κερί, φυτίλι, ξύλο, — ὁ Πανάγαρς πῆρε μπροστὰ μου ἓνα κομμάτι χαρτί, τόκαμε χωνὶ καί, μ' ἓνα σπέρτο, τοῦβαλε ἀπὸ κάτω φωτιά.

— Βλέπεις ; μοῦ εἶπε καίγεται . . .

— Τὸ χαρτί ναί, τὸ βλέπω . . .

— Ναί, μὰ ἰδὲς κι' ἐδῶ ;

Ἀπάνω, ἀπὸ τὴν τρυπίτσα τοῦ χωνιοῦ, ἐβγαίν' ἓν' ἀέριο. Ὁ Πανάγαρς πλησίασε κεὶ τὸ ἀναμμένο σπέρτο. Καὶ τὸ ἀέριο πῆρε φωτιά καί, γιὰ λίγες στιγμές, φάνηκε μιὰ γαλάζια φλογίτσα πού δὲν ἀγγίζει καθόλου τὸ χαρτί. Ἐκαίγ' ἔτσι στὸν ἀέρα.

— Νὰ τὸ γκάξι ! φώναξε ὁ Πανάγαρς. Τὸ εἶδες τώρα ; Τὸ κατάλαβες ;

Ναί, τὸ εἶχα ἰδεῖ καὶ εἶχα καταλάβει. Καίγεται κι' ἀέρας μονάχος. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, οἱ πατρινὲς λάμπες πού δὲν εἶχαν οὔτε λάδι οὔτε φυτίλι, ἐπαψαν πιά νὰ μοῦ φαίνονται ὑπερφυσικὲς, μαγεμένες . . .

Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὼς δὲ μοῦ φάνηκαν τέτοιες οὔτε οἱ λάμπες τοῦ ἡλεκτρικοῦ, πού τις πρωτόεῖδα ἀργότερα, ἀλλοῦ . . .

9. Θορίαμβος !

Καὶ ξημέρωσε ἡ Λαμπρὴ. Τὴ νύχτα εἶχαμε κάνει Ἀνάσταση στὴν πλατεῖα, εἶχαμε ἀκούσει τὴ λειτουργίαν στὴν Παντάνασσα καί, γυρίζοντας στοῦ κύρ-Ἡλία, εἶχαμε φάει πασχαλιάτικα κι' εἶχαμε τσουγγρίσει κόκκιν' αὐγά. Ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη ἦταν γιὰ μένα ἀνακατεμένη μὲ τὴ λύπη τοῦ χωρισμοῦ. Συλλογιόμουν καὶ τοὺς δικούς μου, πού μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα νὰ τοὺς ἰδῶ χρόνια ποθοῦσα καὶ τὴν Ἀνάστασιν στὸ χωριό μου, στὸ προαύλιο τοῦ Ἀη-Γιάννη, ἐκεῖ πού μὲ εἶχαν πετάξει μικρὸ οἱ Ἀτοίγανοι . . . Ὡστόσο χαρούμενος κοιμήθηκα καὶ χα-

ρούμενος ξύπνησα τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τὰ εἶχα ξεχάσει ὅλα. Κι' ἡ χαρὰ μου ἔσταξε ὥς πού . . . τὰ ξαναθυμήθηκα.

Μήπως σὲ λίγες ὥρες, τὰπόγεμα τῆς ἑπτάμερας ἡμέρας, δὲν θάκανα τὴν πρώτη μου «ἐμφάνισή» ;

Ὅσο πλησίαζε ἡ στιγμὴ, τόσο μεγάλωνε ἡ ἀνησυχία μου, ὁ φόβος, ἡ ἀγωνία . . . Χωρὶς ὄρεξη ἔφαγα τὸ μεσημέρι καὶ τὸ λαμπριάτικο ψητὸ τοῦ κυρ Ἡλία . . . Μοῦ φαινόταν πὼς θὰ τᾶχανα, ἀντρεπόμουν τὸν κόσμο καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ πῶ λέξη, νὰ βγάλω νότα ! Κι' ἄς εἶχα τόσο καλὴ φωνή, κι' ἄς ἦρα τόσο καλὰ τὰ τραγούδια μου καὶ τὴ μουσικὴ τους. Ὅσο συλλογιζόμουν ἕλιστα πὼς λέγοντάς τα, ἔπρεπε νάμαι ἁπλῶς καὶ νὰ κουνιέμαι ρυθμικά καὶ νὰ χάρῃ σὰ νὰ χορεύω . . . Πὼς θὰ τὰ κατάφερα ἐγὼ ἐλ' αὐτὰ καί ; τί θὰ πρωτοθυμόμουν νὰ πῶ ;

Ἦταν ἀκόμα κι' ἡ στολὴ πού ἐστενοχωροῦσα. Τὴν εἶχα δοκιμάσει ἀπὸ χτές. Μοῦ ἐρχόταν, μὰ δὲν μπορούσα νὰ τὴ συνειθίσω καὶ νὰ κουνιέμαι λεύτερα μ' αὐτή, ὅπως μὲ τὰ καθημερινά μου ρούχα. Ἐπειτα μὲ στένευαν καὶ τὰ κομμάτια γοβάκια πού μοῦ εἶχε ἀγοράσει στὴν Πάτρα ὁ Πανάγαρς. Δὲν εἶχαμε βρεῖ ἔτοιμα στὸ πόδι μου, κι' ὁ θιαστάρχης εἶπε πὼς ἀπὸ τὸν δὲν θὰ περπατοῦσα ἔξω μ' αὐτά, δὲν πείραζε ἂν τις πρῶτες ἡμέρες, θὰ μὲ πονοῦσαν λιγάκι στὴν καλὴν ἡμέρα. Ἐπειτα θάνοιγαν . . .

Κι' ἦρθε ἡ ὥρα. Εἶχαμε κολλήσει στοὺς τοίχους μεγάλες ἀγγελίες, εἶχαμε μοιράσει καὶ μικρές, τυπωμένες σὲ κόκκινα χαρτάκια, εἶχαμε νοικιάσει καὶ νὰ λαντέρνα, πού ἔπαιξε δλοένα ἐξέω ἀπ' τὴν πόρτα μας. Καὶ μαζεύτηκε κόσμος καὶ κοσμάκης, κι' ἡ ἄλμα μας σὲ λίγο γέμισε ὥς τὸν τελευταῖο πάγκο, καὶ πολλοὶ στέκονταν ὀρθοὶ δλόγυρα.

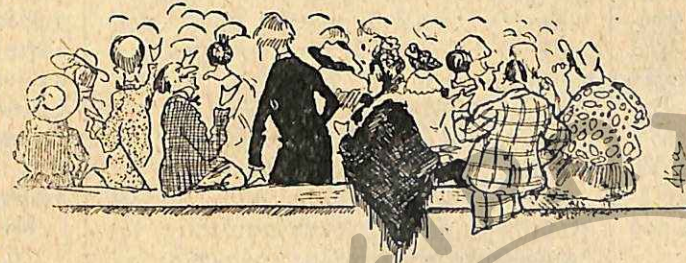
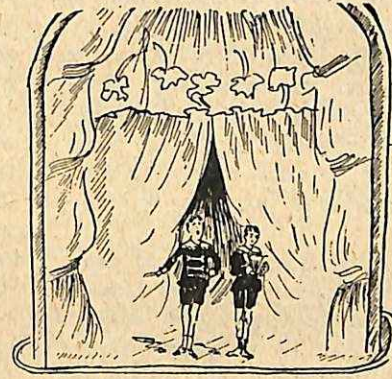
Ἀπ' τὴν ἐξέδρα, μὲ τὴ στολὴ μου, καίταξα ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω πὼς θὰ ἐρχόνταν τὸ τραγούδι μου. Θὰ μὲ χειροκροτοῦσαν τάχα ἢ θὰ μὲ σφύριζαν ; Ἦταν ὅλοι σχεδὸν λαϊκοί, ἐργάτες, ὁ κάλληλοι μαγαζιῶν ἢ ὑπηρέτες, καὶ φαίνονταν χαρούμενοι μὲ τὰ κυριακάτικα τους, καὶ μιλοῦσαν δυνατά, καὶ γελοῦσαν ζωηρά.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐβλεπα καὶ γυναῖκες, κορίτσια καί, παντοῦ σχεδόν, παιδιὰ, μικρὰ καὶ μεγάλα. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς καὶ παιδιὰ, στὸ λαμπριάτικο μας ἀκροατήριον, εἶχαν τὴν πλειονοψηφία. Κι' αὐτοῦ μοῦδινε κάποιο θάρρος κι' ἐλπίδα. Μπορούσα νὰ περιμένω τίποτα κακό, ἰσχυρὸ, ἀπὸ παιδιὰ, ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἦ-

μουν παιδί καὶ μὲ παιδιὰ θὰ τραγουδοῦσα ;

Κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ Πανάγαρς στὴν ἀρχὴ τοὺς ἐβγαλε λόγο καὶ τοὺς ἀράδιασε, μὲ μεγάλη εὐγλωττία, τὰ θαυμάσια πού θάβλεπαν στὸ θέατρό του. Τοὺς ἐσύστησε προπάντων τὸ πανόραμα, πού μπορούσε καθένας νὰ ἰδῇ, μετὰ τὴν παράσταση, καὶ τὴν Πυθία πού θὰ μοίραζε στὸ τέλος τις τύχες. Ἐπειτα ὁ Φάνης ἔπαιξε μὲ τὴ φουσαρμόνικα τοῦ ἑθνικοῦ ὕμνου — «ἐναρξή» βλέπετε, — κι' ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ Μαυροῦκος κι' ἄρχισε τὰ παιχνίδια καὶ τὰ γυμνάσια του.

Ἔτσι προχώρησε ἡ παράσταση, — ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτη, ὥς ἓνα σημεῖο, μ' ἐκείνες πού ἔκανε ὁ θιάσος καὶ στὸ



«Κεὶ πού πᾶς, λέει — στὸ χωριό, λέει . . .»

χωριό μας. Περιττὸ νὰ σᾶς ξαναπῶ ἐδῶ τὰ διάφορα «νοῦμερά» τῆς καὶ νὰ σᾶς περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ κόσμου μὲ τὰ περισσότερα, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸ τόπι τοῦ σκύλου καὶ τὰ παιχνίδια τῶν ποντικῶν. Κι' ἐρχομαι στὴν «ἐμφάνισή» μου.

Τὰν ! ἔκαμε ἡ καρδιά μου, ὅταν ὁ Πανάγαρς μοῦγενε νὰ σηκωθῶ. Ἐτρεμα δλος καθὼς πῆγαινα νὰ σταθῶ στὴ μέση τῆς ἐξέδρας, τὰ πόδια μου μὲ τὰ στενὰ γοβάκια μὲ πονοῦσαν, καὶ πρέπει νὰ εἶχα χλωμιάσει φοβερά, γιὰτὶ εἶδα μερικὸς ἀπὸ κάτω νὰ μὲ κοιτάζουν σὰ νάλεγαν : «Τὸ κακόμοιρο !»

Ἀλλὰ γιατί ὁ Πανάγαρς στεκόταν ἀκόμα κοντά μου ; καὶ γιατί δὲν ἔγενε τοῦ Φάνη, πού περίμενε μὲ τὴ φουσαρμόνικα, νὰρχίσῃ ἀμέσως τὴν εἰσαγωγή ;

Ἦθελε πρῶτα νὰ μὲ παρουσιάσῃ, καὶ τὸν εἶδα πού ἐτοιμάστηκε πάλι . . . νὰ βγάλῃ λόγο !

Ὡ, Θέ μου ! Αὐτὸ δὲν μοῦ τόχε πει,

δὲν τὸ περίμενα. Κι' ἡ ταραχὴ μου μεγάλωσε. Τί θάλεγε γιὰ μένα στὸν κόσμο ὁ Πανάγαρς ; Μήπως ; . . .

«Κυρίες καὶ κύριοι !» ἄρχ.σε. «Τώρα θακούσετε καὶ τὸ μικρὸ Δῆμη, ἓνα λαμπρό, μὰ τὴν ἀλήθεια, τραγουδιστὴ. Σήμερα λέγεται Δῆμης Μυλωνάς, αὐριο δ' αὖτως ποῖς ξέρε ! Γιὰτὶ τὸ παιδί πού βλέπετε μπροστὰ σας, ἔχει μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία . . .»

Νὰ το ! Καλὰ τὸ μάντεψα πὼς θάλεγε στὸν κόσμο τὴν ἱστορία μου. Κι' ἄρχισε, βλέπετε, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μὲ τὸν ἴδιο πρόλογο, πού τὴν εἶπε καὶ στὸν κύρ-Ἡλία.

Τί ντροπή ! Ἀπὸ χλωμὸς θάγινα κατακόκκινος, γιὰτὶ αἰστάνθηκα τὸ αἷμα νὰ μοῦ ἀνεβαίῃ στὸ κεφάλι . . .

Μὰ ὁ Πανάγαρς ἐξακολούθουσε ;

«Καὶ μάλιστα θὰ σᾶς τὴν πῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιὰτὶ μπορεῖ κανένας ἀπὸ σᾶς κάτι νὰ ξέρῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ αὐτὸ τὸ παιδί, πού γυρεύει, τὸ καίμενο, τὴν ἀγνωστὴ οἰκογένειά του . . .»

Ἔτσι, ἐκεῖ μπροστὰ σ' ὅλους, διηγήθηκε σύντομα τὴν ἱστορία μου. Ὁ κόσμος τὴν ἀκούσε μὲ περιέργεια, μάτορ. καὶ ἐκπληξή, μὲ συμπάθεια, μὲ συγκίνηση. Ἄλλοι ἀφίγαν ἐπὶ φωνήματα — ἄ ! . . . ὦ ! . . . — ἄλλοι φιθύριζαν στὸ γείτονά τους, μιὰ γυναῖκα ἐβγαλε τὸ μαντήλι τῆς καὶ σκούπισε τὰ μάτια τῆς . . . Κι' ὁ Πανάγαρς τελείωσε μὲ τὴν ἴδια ἐρώτηση πού ἔκαμε καὶ στὸν κύρ-Ἡλία : Μὴν ἤξερε κανένας ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον καμμιά οἰκογένεια, στὴν Πάτρα ἢ ἄλλοῦ, πού νά-

χασε. ἐδῶ κι' ἐφτὰ-ὀχτὼ χρόνια, ἓνα μικρὸ ἀγοράκι ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΙ ΑΦΡΙΖΕΙΣ . . .

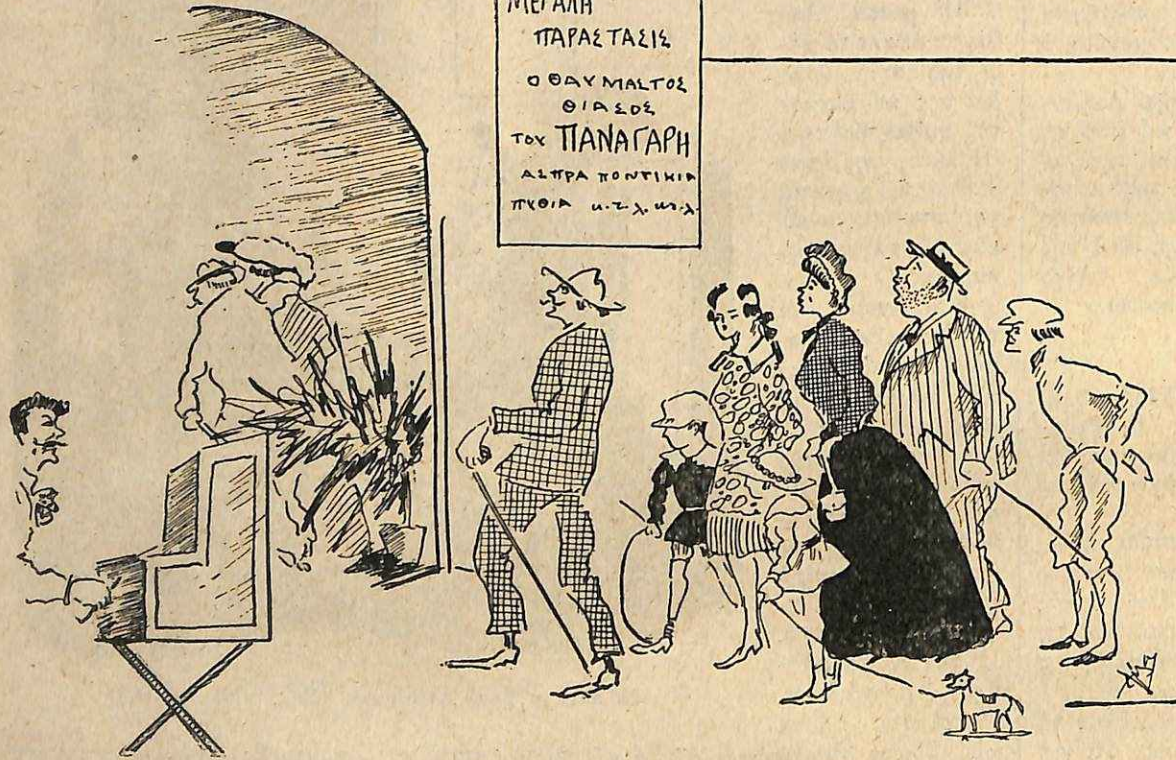
Παλιὸ καὶ γνωστὸ, μὰ ἀξίζει νὰποθησαυρισθῇ γιὰ ὅσους δὲν τὸ ξέρουν.

Ἐνας Χιώτης, πολὺ τσιγγουνῆς, ἀγόρασε, γιὰ νὰ φάῃ κείνη τὴν ἡμέρα, ψωμοτύρι. Ὁ μπακάλης ὅμως, ἀντὶ γιὰ τυρί, τοῦδωσε κατὰ λάθος ἓνα κομμάτι σαπούνι.

Καθὼς τῶτρωγε, ὁ Χιώτης αἰσθανόταν τὸ στόμα του γεμάτο ἀφρούς. Παράξενη εὐτυχία πολὺ ὅταν κατάλαβε πὼς ἀφρίζε τό . . . τυρί του. Ἀλλὰ πού νὰ τὸ πετάξῃ καὶ νὰ πάρῃ ἄλλο ! Τέτοια σπατάλη δὲν τὴν συνήθιζε. Καὶ τρώγοντας δλοένα μὲ πείσμα, μουρμούριζε :

— Τί ἀφρίζεις καὶ ἀφρίζεις ; . . . Τὸν παρά μου ἔδωσα, νὰ σὲ φάω θέλω !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ



«Μαζεύτηκε κόσμος καὶ κοσμάκης». (Σελ. 211, στ. α'.)

ὅλες μας, —τελείωσε ὅχι γιὰτὶ εἶχα μάθει «τέλεια» τὰ τραγούδια μου, παρὰ μόνο γιὰτ' εἶχε περάσει ἡ ὥρα, κι' εἶχαμε κουρασθεῖ καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ ἐξακολουθήσωμε.

Εἶχε βραδυάσει μάλιστα, ἡ σάλα μας εἶχε σκοτεινιάσει, καὶ μιὰ στιγμὴ ὁ Φάνης ἀνέβηκε σ' ἓνα σκαμνὶ κι' ἀναψε μιὰ κρεμαστὴ λάμπα. «Πάφ !» ἀκούστηκε μὲ τὴ λάμψη. Γύρισα πρὸς αὐτὸν τὸν ἀσυνήθιστο γιὰ μένα κρότο, κοίταξα τὴ λάμπα ἐκείνη καὶ μοῦ φάνηκε σὰν παρὰ ἄλλο. Δὲν εἶχε παρὰ ἓναν ἄσπρο γλόμπο κι' ἓνα σιδερένιο σωλήνα πού κατέβαινε ἴσια ἀπ' τὸ ταβάνι. Καὶ φώναξα χωρὶς νὰ θέλω :

— Μὰ πού μπαίνει τὸ πετρέλαιο σ' αὐτὴ τὴ λάμπα ;

Ἔβαλαν ὅλοι τὰ γέλια.

— Ἄ ! ἔκαμα' εἶναι τοῦ λαδιοῦ ;

φανάρια πού εἶχαμε στὸ χωριό, ἢ σὰν τὴ λάμπα τῆς κάμαράς μας στοῦ κύρ-Ἡλία, Φαντάζεστε λοιπὸν τὴν ἐκπληξή μου ὅταν, προσέχοντας γιὰ πρώτη φορά, εἶδα πὼς ἡ λάμπα ἐκείνη πού ἀναψε μ' ἓνα «πάφ», δὲν εἶχε οὔτε δοχεῖο, οὔτε φυτίλι, κι' ὅταν ἀκούσα νὰ μοῦ λένε πὼς ἔκαιγε μ' ἓν' ἀέριο πού ὀνομάζεται φωταέριο ἢ γκάξι ! . . .

Ἀέριο ; . . . Ὅχι δά ! . . . Μὰ πὼς ;

Ὁ Πανάγαρς μοῦ ἐξήγησε τότε πὼς τὸ ἀέριο αὐτὸ βγαίνει ἀπὸ πετροκάρβουνα πού τὰ ζεσταίνουν σ' ἓνα μεγάλο φούρνο στὸ «ἐργοστάσιον», καὶ πὼς ἀπὸ κεῖ διοχετεύεται μὲ σωλήνες σ' ὅλη τὴν πόλιν καὶ φτάνει ὥς τις λάμπες καὶ τὰ φανάρια, ἀπαράλλαχτα ὅπως διοχετεύεται καὶ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ καὶ φτάνει ὥς τὴν κάνουλα τῆς βρύσης. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΞΙΟΖΗΛΟΥΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Αγαπητοί μου,

ΕΧΕΙ καθιερωθεί πιά ή επίσημη συνεδρίαση που κάνει κάθε 25η Μαρτίου ή 'Ακαδημία 'Αθηνών. Αυτή την ήμερα διάλεξε για ναπονέμη τα βραβεία, τα έπαθλα και τα μετάλλιά της. Κι' είναι λογής-λογής. Βραβεύονται και στεφανώνονται ποιητές, διηγηματογράφοι, ιστοριογράφοι, επιστήμονες, καλλιτέχνες. Κι' ακόμα φιλόανθρωποι, αλτρουϊστές, ήρωες του καθήκοντος, που παίρνουν τα λεγόμενα «βραβεία άρετής». Φέτος, κι' απ' αυτούς κι' από τους άλλους, ήταν πολλοί. Και πρώτα-πρώτα τρεις ποιητές: ο Γ. Δελής για τη συλλογή του «Σύννεφα στο γέφυρα»· ο Πετιμεζάς-Λαύρας για τις «Σιγαλές Φωνές» του, κι' ο Α. Μαρμελής για τους «Σκοπούς» και τους «Σταθμούς» του. 'Επειτα ο ποιητής 'Αγγελος Σικελιανός κι' ή γυναίκα του Έδα Σικελιανού, όχι για βιβλία αυτού, αλλά για τη γενναία τους προσπάθεια προς «άναστάση των Δελφικών 'Αγώνων». Βραβεύθηκε ακόμα κι' ή 'Εταιρεία των Βυζαντινών Σπουδών για την «'Επετηρίδα» της, μια συλλογή από σπουδαίες ιστορικές μελέτες που εκδίδει κάθε χρόνο. 'Η κυρία Λουΐζα Ριανκούρ, — μια Γαλλίδα μ' έλληνική ψυχή, — ή κυρία Σοφία Σλήμαν κι' ή κυρία 'Ελένη Βασιλοπούλου βραβεύθηκαν διά την έξοχη φιλοανθρωπική τους δράση. Τό ίδιο κι' ο Μητροπολίτης Κορινθίας για όσα έκαμε, — γνωστότατα άλλωστε, — τότε που καταστράφηκε ή Κόρινθος.

'Αλλά ο σεισμός της Κορίνθου είχε κι' αφανέστερους ήρωες. 'Η 'Ακαδημία βράβευσε τον τηλεγραφητή Παναγιώτη Δροσόπουλο, που ως την τελευταία στιγμή δεν άφησε το χειριστήριό του, «άφοδος έφ' ο έτάχθη»· τον νεώκορο του 'Αγίου Νικολάου Χρήστο Τρύφωνος, που έκτελώντας τα καθήκοντά του βρήκε το θάνατο κάτω από τα έρείπια της εκκλησίας· και τον συνταγματάρχη, Γιάννη Πετρίδη, σύμβουλο της 'Εταιρείας των Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου τον μηχανοδηγό Γιάννη Καμηλιέρη και τον θερμαστή Πέτρο Ρουσό, γιατί με κίνδυνο της ζωής τους μπήκαν στην άτμομηχανή που πέρασε δοκιμαστικά τον 'Ισθμό, για να εξακριβωθεί αν άντεixe ή γέφυρα κι' αν μπορούσαν να περάσουν τα τραίνα που έφερναν τα πρώτα βοηθήματα στους σεισμοπαθείς.

Κι' από την Κόρινθο έρχόμαστε στο 'Αργοςτόλι. 'Εκεί δεν έγινε σεισμός. 'Αναποδογυρίστηκε μόνο μια ψαρόδαρκα και βρέθηκαν στη θάλασσα έξη μικρά παιδιά, ηλικίας από έως έως επτά

χρονών! Οί λιμενοφύλακες Βαρκαρόλης, 'Αποστολόπουλος και 'Αναστασίου, με κίνδυνο της ζωής τους, — θάταν μεγάλη τρικυμία, φαίνεται, — τα γλύτωσαν. Βραβεύθηκαν από την 'Ακαδημία κι' αυτοί. Κι' έρχεται ή σειρά έως καλού δασκάλου, του Σικώκη στον Πειραιά, που για να γλυτώση τα μαθητούδια του από έπερχόμενο αυτοκίνητο, παρασύρθηκε αυτός ο ίδιος και τραυματίστηκε.

'Όσον αφορά τώρα τα βραβεία «παιδικής άρετής», — που μας ενδιαφέρουν βέβαια περισσότερο, και που ή ίδια ή 'Ακαδημία, όπως είπα στην έκθεσή του ο έκαδημαϊκός κ. Νιρβάνας, τους δίνει «ιδιαιτέρη σημασία», — φέτος δεν άπονέμηση παρά μόνο ένα: στο μαθητή του Γυμνασίου Γιάννη Βλαμόπουλο, 15 χρονών. Τό γενναίο αυτό παιδί, στο Βόλο, τό Νοέμβριο του 1926, βλέποντας να κινδυνεύη στη θάλασσα ένας γέρος, δεν έδίστασε να πέση και, κολυμπώντας, να σύρη τον κινδυνεύοντα ως την άκτή. Για την καλή του αυτή πράξη ή 'Ακαδημία τον βράβευσε με δυο χιλιάδες δραχμές.

Τί αξιοζήλευτα βραβεία! Και μένα, πέρσυ, ή 'Ακαδημία μου έδωσε κάποιο: Βράβευσε τό μυθιστόρημά μου «Πλούσιοι και Φτωχοί». Τό ανέφερε μάλιστα και φέτο, για να πη ότι δεν βρήκε μυθιστορήματα και διηγήματα σαν τα περιμένα (γιατί έκτός από τό δικό μου, βραβεύθηκε πέρσυ κι' έν' άλλο αληθινά θαυμάσιο βιβλίο, τα «Διηγήματα» του Παπαντωνίου). 'Αλλά τί τα θέλετε! 'Εγώ θά προτιμούσα ένα βραβείο σαν αυτό που πήραν ο μικρός μαθητής του Βόλου, οί φτωχοί λιμενοφύλακες του 'Αργοστολίου ή ο καλός δάσκαλος του Πειραιώς... Μία πράξη αλτρουϊσμού, αυτοθυσίας, γενναϊότητας — άρετής με μια λέξη, — αξίζει περισσότερο από ένα βιβλίο. Τό γράψιμο, όσο ωφέλιμο κι' αν γίνεται κάποτε στους άλλους, είναι πάντα κάτι εγωϊστικό. 'Ο συγγραφέας γράφει πρώτα πρώτα για δική του ευχαρίστηση. Τότε μόνο δίνει ευχαρίστηση και στους άλλους. 'Εκείνος όμως που άψηφά τη ζωή του για να πέση στη θάλασσα και να σώση έναν ξένο, έναν άγνωστο που κινδυνεύει, τό κάνει μόνο για αυτόν, για τον «πλησίον».

'Ο συγγραφέας ακόμα, όταν γράφει, μπορεί ναποθλέπει και στον έπαينو, στο βραβείο, στη δόξα. 'Ο άλλος όμως ούτε φαντάζεται καν πως μια 'Ακαδημία μπορεί να βραβεύση την πράξη του. Γι' αυτό θάμουν χίλιες φορές πιο περήφανος, — και καθένας, στοχάζομαι, — αν είχα πάρει κι' εγώ ένα βραβείο άρετής. Αυτά είναι τα πιο ωραία, τα πιο τίμια, τα πιο αξιοζήλευτα βραβεία...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΡΦΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

Η ΝΕΛΛΗ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Σήμερα θάρρη ο άδερφός. Σπουδάει στην 'Αθήνα και τις γιορτές, τα Χριστούγεννα, τη Λαμπρή, άφίνει την πρωτεύουσα για να περάση τις άμορφες αυτές μέρες κοντά στους δικούς του.

Στό σπίτι όλοι, από πολύ πρωί, βήσκονται σε μιάν αδιάκοπη κίνηση. Μπανοβαίνουν, ή μητέρα στην κουζίνα ή έπιστατήση την μαγειρίσσα, ο πατέρας πηγαίνοντάς με ψώνια, ή μικρή δούλεια με τη σκούπα στο χέρι, ή μεγάλη στυγνίζει βιαστικά τα δωμάτια.

Κι' ή μικρούλα ή Νέλλη;... 'Ω, μ'αφή κι' αν είναι... Με τα μικρά της άχτυλα, ένα μήνα τώρα, μετράει τις μέρες. Της είχαν πει, πως σ' ένα μήνα, σε τριάντα μέρες, ο Κωστάκης, ο μ'αγάλος άδερφός, θάτανε κοντά τους. Μα ή μικρούλα ή Νέλλη δεν ήξερε να μετρήση τόσα πολλά... 'Ως τα δέκα, μ'ανο, κατάφερνε να φτάση, όσα τα μικρά της άχτυλα, μα και πάλι με τί κόπο. Γι' αυτό της είχαν βάσει σ' ένα κουτρίαντα πετραδάκια και την είχαν μ'αθει να πετάει κάθε μέρα κι' από έν' 'Όταν θά σώνονταν όλα, ο Κωστάκης θάφτανε... 'Η μικρούλα όμως ή Νέλλη δεν τους πολυκαταλαβαίνει τους λ'αγιασμούς αυτούς, δεν μπορεί να το χωρέση τό μικρούλι της μυαλό. Και συλλογιέται: Γιατί τάχα να περιμένη τ'ασον καιρό να σωθούν τα πετραδάκια π'ατώντας ένα-ένα κάθε μέρα, και να μ'ατα πετάξη όλα με μιας, να φτάση μ'αώρα άρχήτερα κοντά τους ο καλός άδερφούλης...

Μα να σήμερα που φτάνει. Τό πρωί — τί ωρίς που ξύπνησε, απ' τις έφ'α ήταν στο πόδι — πέταξε και τό τελευταίο πετραδάκι του κουτιού. Τί χαρά!

'Υστερα, ο πατέρας φεύγει. Θά π'α στο σταθμό, με τό μικρό τ'αμάξι, ή υποδεχτή τον άδερφό. Πώς θάθελε ή Νέλλη να πάη μαζί του!... Μα, μητέρα είχε πει πως σε τέτοιες περιστάσεις οί γυναίκες μένουν στο σπίτι. Αυτές, άμα θ' ακούγανε τ'αμάξι φτάνη, θά κατέβαιναν να τον υποδεχτούν στην αούλη. Κι' ή Νέλλη δεν είναι π'α μικρούλα — έχει περάσει τα έξη, είναι τώρα κι' αυτή μεγάλη, — καταλαβαίνει πως έτσι πρέπει να γίνη, όπως λέει μητέρα...

Κοντά σ' αυτά ή Νέλλη συλλογιέται θά ταιριάξη, όταν θά φτάση ο άδερφός της, να πέση στην άγκαλιά του σαν τ'απερασμένα χρόνια, να τον άφιση να τ'ασηκώση ψηλά, ψηλά στα χέρια του σ'α και τότε πούτανε μικρούλα; 'Οχι β'αβαια. Αυτή τη φορά, θά το δώση μ'α ύφος σοβαρό τό παχουλό χεράκι της, ή στερα θά τον άγκαλίση σαν τους άγ'αλους για να τον φιλήση, — ούτε λόγος

έχει ψηλώσει φέτος και θά μ'αποτ'α να τον φτάση... — Θά τον ρωτή-α για τό ταξίδι, πως πέρασε στο τραί-α, αν κοιμήθηκε καλά κι' άλλα πολλά, σαν αυτά που ρωτούν οί μεγά-α. Μ' αν αυτός θελήσει να την σηκώ-α στα χέρια του, να την σφίξη στην αλιά του, να της γιομίση τό πρόσω-α φιλάκια; 'Α, όχι, όχι δεν θά τον ά-α, δεν θά τον άφιση. Μα κι' ο ίδιος αστε θά τό καταλάβη πως ή Νέλλη είναι π'α μικρούλα...

**

Έχει χτυπήσει απ' ώρα μεσημέρι. Μητέρα έχει τελειώσει τις δουλειές είναι βγαλμένη στο μπαλκόνι. 'Από θά δη τ'αμάξι νάρχεται. Και κοντά ή Νέλλη. 'Ω, πως χτυπά ή καρδού-α! Δεν ξεκολλάει τό βλέμμα της απ' δρόμο...

... ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ!... Τό κουδουνάκι τ'αμάξι. Νά το που έβ'αλλει απ' την καμπή του δρόμου. Ο πατέρας που τ'αδηγεί, ο άδερφός α του που τους κουνάει τό μαντήλι, γνέφει με τό χέρι, τους χαμ'αγε... 'Η καρδούλα της Νέλλης κον-α να σπάση. Τώρα πρέπει να τρέ-α στην αούλη. Πως πηδάει τα σκαλιά ητέρα, σαν μικρό κοριτσάκι. Μα ή ρούλα ή Νέλλη... αυτή τα κατεβαί-α άργά, άργά, όπως ταιριάζει σε μια αρή, σαν αυτή, δεσποινίδα. Και στο αλό της φέρνει τη σκηνή που θ' α-αυθόση. Πως θά χαιρετήση τον άδερ-α πως θά τον άγκαλίση, θά τον φι-α... Μα να κάτι που δεν τόχε σκε-α. Πρώτα θά τον άγκαλίση κι' ύ-α θά τον φιλήση; ή πρώτα θά τον αση κι' ύστερα θά τον άγκαλίση; ή θά σανίξει κάμποσες στιγμές τό μ'α-ακι της, σταμπτισμένη στο κεφαλό-α... Μα τ'αμάξι έχει π'α σταθεί, ο άδερ-α κατέβηκε και μ'α φωνή ακούγεται: — Νέλλη, Νελλούλα!...

Και ή Νέλλη τ'α χάνει στη στιγμή, αταρθώνει να κουνηθη, να μιλήση. Τό χέρια την άρπάζουν, τη σηκώ-α ψηλά, μια άγκαλιά την σφίγγη-α — μα δεν πονάει, — τό προσω-α της γεμίζει από θερμά άδερφικά α...

Και ή Νέλλη, ή μικρούλα ή Νέλλη, αει — τί γρήγορα, αλήθεια, — πως π'α μεγάλη...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΡΗΤΑ

73.

Τα γράμματα δεν ωφελούν αν με χαράκτηρα καλό δεν συντροφεύουν: έτσι τα πράγματα μιλούν, βγαλμένα από την πείρα, που σπάνια λαθεύουνε.

CHEF

ΕΛΑΜΠΕ Η ΜΕΡΑ...

(Μετά τα κατορθώματα των 'Αμερικανών αεροπόρων).

'Ελαμπε ή μέ-α σε ξανθές στεριές, σε ταπειρένιες θάλασσες. 'Εχαιρε ή Γη κι' ο 'Ηλιος της άνάγια, ξανθός σαν κάτι του Βοριά θεσπέσια καλλιγράδια που πάντα πρόσχαρα γελούν και διώχνουνε τις έννοιες.

Τού 'Αεροπόρου ο έλικας, τα οράνια έσχιζε πλάτια κι' ύποταγμένη δόξαζε τον 'Ανθρωπον ή Φύση... Μα νύχτωσε, κι' άγέρωχο, μ' έκατομύρια μάτια δέσποσε πάλι τό 'Απειρο για να μ'αε απελπίση!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

6. 'Αλλος τρόπος, χωρίς Πίνακες (*)

Την ήμερα της έβδομάδας οίαση πο-α ήμερομηνίας και οίουδήποτε έτους μ. Χ., κατά τό 'Ιουλιανό 'Ημερολόγιο, μπορείτε να την βρίσκετε και με τον ακόλουθο κανόνα:

1) Λαμβάνετε τό υπόλοιπο της διαί-αρέσεως διά 28 του έτους, αφού αφαι-αρέσετε μια μονάδα από τον αριθμό του.

2) Στο υπόλοιπο τουτο προσθέτετε τό άκέραιο τέταρτό του, διαίρετε τό ά-αθροισμα διά 7 και λαμβάνετε τό υπόλοιπο.

3) Στο τελευταίο τουτο υπόλοιπο προσθέτετε όλες τις ήμέρες των προη-αγουμένων μηνών, τις μετά την 28η προσ-αθέτετε ακόμα και την δοθείσα ήμερο-αμηνία έλαττωμένη κατά μία μονάδα.

4) Τό τελευταίο τουτο άθροισμα διαί-αρεϊται διά 7 και τό υπόλοιπο δείχνει την ήμερα της έβδομάδας.

Οί ήμέρες μετρούνται ως έξης: Σάβ-αβατο 0, Κυριακή 1, Δευτέρα 2 και κα-αθεξης. Παρασκευή 6.

Παραδείγματα:

Ποιά ήμερα της έβδομάδας ήταν ή 29 Μαΐου 1453;

(*) 'Ανώνυμος, με την υπογραφή «Μη πρα-ακτικός», μ'α έστειλε τό περίεργο αυτό «Πρα-ακτικό». Τό δημοσιεύω ευχαρίστως. Οί φίλοι μου, όσοι ενδιαφέρονται γι' αυτά, — και είναι, φαίνεται, πολλοί, — θά βρουν πάλι άσχολία και διασκέδαση. — Σ. τ. Δ.

Τό υπόλοιπο του (1453—1=) 1452 διά 28 είναι 24, και με την προσθήκη του άκέραιου τέταρτου του 6, έχουμε 30. Τό υπόλοιπο του 30 διά 7 είναι 2. 'Ε-απειτα έχουμε:

Υπόλοιπο 2
'Ιανουάριος 3
Φεβρουάριος 0
Μάρτιος 3
'Απρίλιος 2
29—1 28
'Αθροισμα . . . 38

Τό υπόλοιπο του 38 διά 7 είναι 3. 'Αρα Τρίτη.

Ποιά ήμερα της έβδομάδας ήταν ή 25 Μαρτίου 1821;

Τό υπόλοιπο του 1820 διά 28 είναι 0, και με την προσθήκη του τέταρτου, πάλι 0. 'Ωστε:

Υπόλοιπο 0
'Ιανουάριος 3
Φεβρουάριος 0
25—1 24
'Αθροισμα . . 27

Τό υπόλοιπο του 27 διά 7 είναι 6. 'Αρα Παρασκευή.

Ποιά ήμερα της έβδομάδας ήταν ή 1 'Απριλίου 1844;

Τό υπόλοιπο του 1843 διά 28 είναι 23, και προσθέτοντες τό άκέραιο τέταρ-ατό του 5, έχουμε 28.

Τό υπόλοιπο του 28 διά 7 είναι 0. 'Ωστε:

Υπόλοιπο 0
'Ιανουάριος 3
Φεβρουάριος 1 (δίσεκτ.)
Μάρτιος 3
1—1 0
'Αθροισμα . . 7

Τό υπόλοιπο του 7 διά 7 είναι 0. 'Αρα Σάββατο.

Σημ. — Οί διαφορές των ήμερών των δυο 'Ημερολογίων είναι:

1582—28 Φεβρ. 1700 ήμέρες 10
'Από τότε έως » 1800 » 11
» » » » 1900 » 12
» » » » 2100 » 13

Ο ΜΗ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ

'Από τό έρχόμενο φυλλάδιο άρχίζει στη «Διάπλασι»

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ

Η

ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Τό περίφημο μυθιστόρημα του EDGAR D. POE

Με θαυμάσιες εικόνες.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Βαρύ κι' άργό τὸ λεωφορεῖο
πάνω στὴν ασφαλτο κυλᾷ...
Κίνησι γύρω, μεγεταίει!
Κι' ὁ οὐρανὸς ὀλόφωτος γελᾷ.

Στάση... Δυὸ βγαίνουν. Ἐνας
[μπαίνει,
χοντρός, πελώριος· προχωρεῖ
θέση καμμιὰ στὴν ἄκρη μένει
μὲ δυσφορία φανερὴ...]

Ἄλλοι μιλοῦν, ἄλλοι διαβάζουν.
Γύρω χαζεύουν μερικοί.
Ἄλλοι ξεχνιῶνται καὶ ρεμβάζουν,
καὶ φαίνονται ἄλλοι βιαστικοί...

Ἐνὸς μικροῦλη σκανδαλιάρη
ἀστεία ὑψώνεται ἡ φωνή·
μορφάζει, λέει καὶ σουλατσάρεται
κι' ὄλους κοιτάει μ' ἐπιμονή...

Κ' ἐμένα, ποὺ ἄχαρη ἡ ψυχὴ μου
καὶ γυροῦναι νὰ εὐφρανθῇ,
τὸ χαμογέλιο στὴ μορφὴ μου
αὐθόρμητο πιά ξανανθεῖ.

Τρέχουμε. Ἄπ' ὅξω — ἰδὲς παι-
[χνίδι! —
περνοῦνε εἰκόνες κινητές...
Κ' ἤθελα τοῦτο τὸ ταξίδι
νὰ μὴν ἐτέλειωνε ποτέ!...

Πήγασος

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

Δὲν παθαίνουν, λοιπόν, ψύξη
τώρα τὸ χειμῶνα μονάχα ἐκεῖνα
ποὺ ἔχουν ψυχὴ κινδυνεύουν καὶ
τ' ἄνθρωποι. Θὰ μοῦ πῆτε ἀμέσως
γιὰ τὸ νερό... Ἐ, αὐτὸ δὲν τόχα
στὸ νοῦ μου, σὺν ἀρχαῖα ἔτσι.
Ἐπειτα αὐτὸ τὸ νερό ποὺ πα-
γώνει, τὸ χιόνι, ποὺ βάφει ἡ
πίστερο ξεβάφει τὰ βουνὰ καὶ τοὺς
κάμπους, γίνονται κι' ἡ ἀφορμὴ
τῆς ψύξης ὅλων.

Ἐπαθε ἀπὸ ψύξη, ἀλλὰ μὴ
φοβάστε, δὲν πέθανε· μὲ λίγη
ζεστασιά ξανάρθε στὰ πρῶτα του
Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ ρολογάκι μου,
ὁ ἀχώριστος σύντροφός μου, ποὺ
ρουθιζέται τὴ ζωὴ μου, τὶς μέρες
τῆς δουλειᾶς, ποὺ ξεκουράζεται
ἀμα ξενιοασητὴ ἀφίνω τις ὥρες
μου νὰ κυλοῦν χωρὶς νὰ τις λο-
γιάζω. Τὸ βρήκα μὴ πρῶτὴν
σταματημένο. Τόχα κουρντίζει
ἀποβραδὶς, μὰ τὸ πρῶτ', σὺν ὑψι-
πνήσῃ, δὲν ἄκουσα σὺν ἄλλης
φορὲς τὴν καρδούλα του νὰ χτυ-
πά, — τὴ μηχανὴν ποὺ ἤθελα νὰ πῶ.

Ἐξω φυσοῦσε ἄγριος βοριάς.
Τὰ κλαδιά τῶν δέντρων συμπλέ-
κουνταν, ὅπως σὲ στιγμὲς ἀπό-
γνωψης συναδελφώνονται κι' οἱ
ἄνθρωποι, κι' ὁ ἥλιος δὲ φαινό-
ταν πονηρὰ. Περπάτημα στρα-
τολάτῃ δὲν πάρασε τὴ μοναξιά
τοῦ δρόμου, ἐνὼ ἐγὼ μόνη βρισκό-
μουνα στὸ σπίτι. Τὸ γὰρ μοῦ
νιαούριζε ἐπιμονα, σὰ νὰ πενοῦ-
σε. Γιὰ πρῶτ' τάχα ἡ γιὰ μεση-
μέρι;

Ἐτοιμάστηκα γρήγορα, πέρασα
στὸ χέρι τὸ ρολόι μου καὶ πήγα
στὸ σχολεῖο. Βόθῃκα κατόπλιστα
παράθυρα καὶ πόρτες, καὶ μὴ πα-

γωνιά ποὺ περνοῦσε ὡς τὰ κόκ-
καλα. Καὶ πάλι ἀναρωτιόμουν,
πρῶτ' νᾶταν ἡ μεσημέρι; Κι' ἐ-
πειδὴ ἦταν τὸ πρῶτο, ἄρρηστα
πολὺ νὰ βεβαιωθῶ.
Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέ-
τεια, πλησίασα πάλι τὸ ρολόι στ'
αὐτὴν μου. Κάτω ἀπὸ τὰ ζεστά ρού-
χα καὶ τὴ ζεστασιά τοῦ κορμοῦ,
ξανάρθε στὶς αἰσθήσεις του. Νό-
μισα πὼς ἡ ἴδια ἡ καρδιά μου,
ποῦχε σταματήσει, ξανάρχισε νὰ
χτυπᾷ.

Ἦ, δὲ θὰ τ' ἀφήσω πιά στὸ
τραπέζι μου μὲ τὴν παγωνιά;
θὰ τὸ βόζω κάτω ἀπὸ τὸ μαξι-
λάρι μου, ὅπως τόκανα ἄλλη
φορὰ.

Ἀποῦ λοιπόν ἡ ἐγκατάλειψη
κάνει τόσο νὰ ὑποφέρουν τ' ἄ-
νθρωποι, πόσο πόνο θὰ νοιώθουν
στὴν ἐρμιά ὅσα ἔχουν ψυχὴ...

Μαγεμένη Ρεματιά

ΕΝΩ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Μέσα στὰ λευκὰ σεντονάκια
σου, κοιμάσαι, μικρὸ ἄγγελουδι
καὶ γύρω ἀπ' τὸ γλυκὸ προσωπά-
κι σου, ἓνα στεφάνι ἀπὸ χρυσὰ
μαλλάκια, ἀταχτα ριγμένα, στο-
λίζει τὸ κεφάλι σου, ἐνῶ ἓνα
ἀθῶο χαμόγελο ἀνθεῖ στὸ ἀμέ-
ρμινό σου προσωπίκι.

Ναί! εἰσαι ἀμέρμινος, ἔχεις αὐ-
τὸ τὸ χάρισμα ποὺ σοῦ δίνει ἡ
ἡλικία σου, εἰσαι ἀμέρμινος! Καὶ
ὅμως δὲν εἰσαι πάντα ἔτσι. Λίγη
ὥρα πρῶτ', τὸ μούρημά σου σκο-
τείνιασε, θυμῆθηκες τὰ χάρδια τῆς
μαννούλας σου, ποὺ δὲν μπορεῖς
πιά νὰ τὰ χαρῆς, ὅπως τὸ που-
λάκι ποὺ χάνει τὴ φωλιά του.

Πόσο μὲ θλίβει ὁ πόνος σου,
καὶ μένο πλασματάκι! Πόσο ἤθε-
λα νὰ σ' ἔκανα νὰ νοιώθης μό-
νο τὴ χαρὰ καὶ νὰ μὴ βλέπω δυὸ
μικρὰ μαργαριτάρια νὰ λάμπουν
στὰ ματάκια σου!.. Ἄ, ναί! εἴ-
σαι πιὸ χαρούμενος, ὅταν σὲ περ-
νοῦ μαζὶ μου στὴν ἐξοχὴ τὴν ἀν-
θοστολόιστη, καὶ κάνουμε μικροῦ-
λια μπουκετάκια.

Χαίρουμαι τότε νὰ βλέπω τὰ
μικρὰ λακκάκια ποὺ στολίζουνε
τὸ προσωπίκι σου, ἐνῶ τὰ μαρ-
γαριτάρια μεταφέρονται στὸ ὠ-
ραλὸ κοράλλιο κουτάκι, ποὺ μι-
σανοίγει μὲ τὸ χαμόγελο.

Μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὴ φωνού-
λα σου, γλυκειὰ εἰς κελάρια,
νὰ μοῦ λέει πὼς εἶσαι εὐχρη-
στημένη, καὶ νὰ σὲ βλέπω νὰ πα-
ρατάς τὴν κούκλα σου, σὲ χορ-
τάζει, γιὰ νᾶρθης. νὰ μ' ἀγκα-
λιάσῃς, νὰ μὲ φιλήσῃς καὶ νὰ
μοῦ πῆς ἓνα μικροῦλη εὐχαριστῶ,
κάνοντας τὸ στοματάκι σου ὅ-
πως τὰ πουλάκια ποὺ περιμένουν
τὸ φαγάκι τους.

Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σ' εὐχα-
ριστώ, μικρὸ ἄγγελουδι μου.
Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ποὺ δὲ θά-
θελα νὰ μείνω μὴ ὅρα μακριὰ
σου. Ἀφῆσέ με νὰ φιλήσω τις
ξανθὲς μπουκλίτσες σου.

Ἀγκάθι

ΕΝΑΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Τὸ πρῶτ' στίς 8 ἔφυγα ἀπὸ τὸ
σπίτι μου, ὅπως πάντα γιὰ τὸ
σχολεῖο. Ἐκανε κρύο διαβολο-
μένο. Κάπου-κάπου νιφάδες ἀπὸ
χιόνι ἔπεφταν ἀπάνω στὸ βαρὺ
παλτό μου, ἐγὼ ὅμως δὲν ἐνοιω-
θα σχεδὸν διόλου τὸ κρύο. Πέ-
ρασα ἀπὸ τὴ γωνιά, ποὺ συχνὰ
ἐβλεπα ἓνα ζητιάνο. Ἦταν ἐκεῖ
ὅπως πάντα. Κατακίτρινος ἀπ' τὸ
κρύο, καθισμένος ἀνάμεσα σὲ
δυὸ πέτρες, προσπαθοῦσε τοῦ κά-
κου νὰ βοῇ ζεστασιά στὰ κουρέ-
λια του. Ἐίχε ἀπλωμένο τὸ λε-
ρωμένο κοῦκο ποὺ ἀδειοῦ τὸ κε-
φάλι του τὸ εἶχε ξεσκεπαστο στὸν
ἀέρα καὶ στὰ χιόνια.

Περῖμενε ἀδίκῃ τὸν εὐσπλα-
γχο διαβάτη ποὺ θὰ τὸν ἐλεοῦσε.
Ποτέ του δὲν ζητοῦσε ἐλεημο-
σύνη, μόνο κοιτάζε τοὺς διαβό-
τες μ' ἓνα βλέμμα γιομάτο πόνο.
Ἦ, πόσα δὲν ἔλεγε αὐτὸ τὸ βλέμ-
μα του!

Μόνο ὅταν τοῦ δώσεις καμμιὰ
δεκάρα, σ' εὐχαριστεῖ φέροντας
τὸ χέρι στὸ κούτελο, κι' ἀπὸ μέ-
σα του μόλις ἀκούγεται ἓνα βρα-
χνιασμένο «εὐχαριστῶ», — οὔτε
εὐχὲς οὔτε τίποτα.

Δὲν ξέρω γιατί τὸν ἔχω συμ-
παθεῖ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἐ-
χει κατὰ ἀρχοντικὸ ἀπάνω του.
Καὶ φαίνεται πὼς ξέρεται καὶ γράμ-
ματα, γιατί τὸν εἶδα μὴ μέρῃ
νὰ διαβάζει μὴ παλιά ἐφημερί-
δα. Ποιὸς ξέρεται τί θὰ ἦταν κι'
αὐτὸς μὴ φορτ', — ποιὸς ξέρεται τί
τραγωδία θὰ ἔχει παίξει στὴ
ζωὴ του.

Μὰ καὶ πόσα ἄλλα δυστυχισμέ-
να πλάσματα σὺν κι' αὐτὸν ὁ-
πάρχουν στὸν κόσμο!..

Μαίμου τοῦ Κωλέττη

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΨΥΧΟΥΛΑ

Τὴν πρωτόειδα μέσα στὸ χιόνι
ἓνα πρῶτ'. Τὰ ὠραῖα χρώματά
της δυσκολευόταν κανεὶς νὰ τὰ
διακρίνῃ... Ὁ κόσμος περνοῦ-
σε βιαστικὸς ἀπὸ μπρὸς τῆς χω-
ρὶς νὰ τῆς δίνει καμμιὰ προσο-
χή, καὶ αὐτὴ μὲ πολλὴ δυσκολία
κούναγε τὸνα τῆς φτεροῦ — σὰ νὰ
ζητοῦσε βοήθεια. — Ἀδίκῃ ὅμως,
γιατί οὔτε καν τὴν κοιτάζε κα-
νεὶς. Πεπατοῦσα βιαστικὴ καὶ
δὲν ἔσκυπα, μολονότι τὴν εἶχα
ἀντιληφθεῖ. Ἐτρεχα γιὰ νὰ προ-
φθάσω τὸ μάθημα πρὶν κτυπήσῃ
τὸ κουδούνι. Δὲν πρόσεξα πολὺ
στὸ μάθημα, γιατί ἡ σκέψη μου
πετοῦσε στὴ δυστυχισμένη πετα-
λούδιτσα. Ἀραγε θὰ τὴν βρῶ ἐ-
κεῖ ἡ μήπως θὰ τὴν ἔχουν πᾶρει;

Τέτοιες πολλὲς σκέψεις ἔκανα,
ὅπως ἐπιτέλους ἤθελε ἡ ὥρα νὰ
σχολώσομαι. Ἀπὸ τῆς πρῶτης
βρίσκομαι στὸ δρόμο... Ἐτρεχα
νὰ τὴν βρῶ.

Τὸ χιόνι σὲ κείνῃ τὴ μεριὰ εἶ-
χε λυώσει, καὶ εἶδα... τὴν ὠραία
μου πεταλούδιτσα ἀκίνητη — δὲν
κούναγε πιά οὔτε τὸνα τῆς φτε-
ροῦ, — νεκρή. Δυὸ χοντρά δάκρυα
κυλίσανε τότε ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ἄχ! γιατί νὰ μὴ σὲ σηκώσω,
ἀθῶο μου πλασματάκι, τὸ πρῶτ',
νὰ σὲ βάλω στὸν ἥλιο; Ἰσως ἢ

ζέστη νὰ σὲ ζωογονοῦσε...

Καὶ τώρα πιά ποὺ σὲ
νεκρὴ μέσα στίς σελίδες τῆς
βλίου μου, ἡ συνειδήσή μου
μάρφινει νὰ ἡσυχάσω.

Ἐφυνες, ἡ δυστυχισμένη
μικρὴ ψυχούλα πέταξε μὴ
ἀπὸ δῶ, σ' ἓναν ἄλλο ὠραῖο
στὸ κόσμο. Ἀλλὰ πὼς θὰ
σε, ὡς ποὺ νὰ πεθάνης,
στὴν παγωνιά καὶ στὸ κρύο

Ροζέ

ΜΑΝΝΟΥΛΑ ΜΟΥ!

Ὁ οὐρανὸς ἔχει πάρει τὸ
τὸ χρώμα, ποὺ δίνουν τὰ
φορτωμένα οὐννεφα ποὺ
χοῦν κατακλύσει, ἔτοιμα νὰ
σπᾶσουν σὲ μὴ δυνατὴ μπε-

Τώρα ὁ ἀέρας λυσσομαν-
αίνει τὴς μύρας ποὺ
κάνει — καὶ κάνει τὰ παρα-
φύλλα νὰ τρίξουν πένθιμα.

Σ' ἓνα ἀπόμερο φτωχὸ
ἓνα λυχνάρκι ἀγωνίζεσαι νὰ
τίσῃ κάποιο κρεβάτι ποὺ
ναι του — μέρες τώρα — καὶ
μοσπεταμένο τὸ κορμὶ μιά-
νας. Τρία μικρὰ παιδάκια,
του, κλαίει τὴ μάννα του·
φεύγει... Κι' ἡ μάννα ἀν-

ποῦ καὶ ποῦ τὰ κομμένα ἀν-
κυρετὸ μάτια της καὶ βλέπει
τὴ δυστυχία νὰ χορεύει κα-
κα, τῆς ξεφεύγει μ' ἀφ᾽ ἑαυ-
τοῦ ἓνα βαθὺ «ἄχ!» ποὺ
ναι κατὰ ψυχὴ!..

Γιὰ μὴ στιγμὴ ἀκούγεται
κεραυνὸς κι' ἀμέσως ὁ λυχνά-
ρος βορίζῃ ἀνοίγει τὸ παρ-
ο καὶ μανιασμένος σπᾷ
λυχνάρι.

Μ' αὐτὸς δὲν ἦταν βορῆ
τῶν ζωτικῶν!

Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χάρος,
τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβρυσσε κι'
τῆς τῆς μάννας.

Σὲ μὴ ἀσταρπὴ ἓνα δι-
λαμπυρίζει στὰ νεκρὰ μά-
τια μάννας — τὸ στερεὸν δάκρυ
ἀκούγονται σπαραχτικὲς
γῆς: «Μανούλα μου!»

Μοσχάνη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ἡ σκηνή, ἡ μᾶλλον οἱ
νέες, στὸ Ὑποδηματοποιεῖο
Α' πελάτισσα: — Καλὸ
αὐτὰ τὰ παπούτσια, μόνο
σφιγγουν λιγάκι...

Ὁ ταγγάρης: — Μὴ φο-
δῶν πειράζει, πάντα θὰ
λίγο μὲ τὸ περπάτημα.

Ἡ πελάτισσα: — Κοίτα
αὐτὰ τὰ παπούτσια, μόνο
σφιγγουν λιγάκι...

Ὁ ταγγάρης: — Μὴ φο-
δῶν πειράζει, πάντα θὰ
λίγο μὲ τὸ περπάτημα.

Ἡ πελάτισσα: — Κοίτα
αὐτὰ τὰ παπούτσια, μόνο
σφιγγουν λιγάκι...

Ὁ ταγγάρης: — Μὴ φο-
δῶν πειράζει, πάντα θὰ
λίγο μὲ τὸ περπάτημα.

Ἡ πελάτισσα: — Κοίτα
αὐτὰ τὰ παπούτσια, μόνο
σφιγγουν λιγάκι...

Ὁ ταγγάρης: — Μὴ φο-
δῶν πειράζει, πάντα θὰ
λίγο μὲ τὸ περπάτημα.

Ἡ πελάτισσα: — Κοίτα
αὐτὰ τὰ παπούτσια, μόνο
σφιγγουν λιγάκι...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός κι' ὁ Κοκὸς κάνουν
περίπατό τους στὸν Κήπο.

— Κοίταξε τὰ ἄνθη, τί ὠραῖα

— εἶναι κι' εὐώδη!

— Τ' ἄνθη τὰ βλέπω... Ἄλ-

— τὸ βῶδι;

Μαίμου τοῦ Κωλέττη

Ἔ, πὼς τὰ πᾶς, Νίκο, στὸ

— Τί νὰ σοῦ πῶ! Παντοῦ τὸ

— εἶναι. Καὶ στὸ σχολεῖο ξύ-

— καὶ στὸ σπίτι ξύλο.

Μεγαλοσχολίτης

Ὁ Μπαμπᾶς: — Πάλι δὲν κό-

— τὸ ξουράρι μου; Χτές τὸ

— νια...

Ὁ Τοτός: — Περιέργο! Πρω-

— τερα ποὺ ἔβυσσα τὰ μολύβια

— μ' αὐτὸ, ἔκοβε λαμπρὰ!

Γελαστὴ Κουκλίτσα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 1 Ἀπριλίου 1929

ΑΝ καὶ σὰς γράφω σήμερα Πρω-

— τηλιά, δὲν θὰ σὰς πῶ ὅμως κα-

— νὰ φέμμα...

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο

— ἄλλο, ὠριμένως, ἀρχίζει ὁ

— «σοσιαλισμός» τοῦ Πόε. Τώρα ἔ-

— νονται κι' οἱ εἰκόνες τῆς 38ης

— «οικίας». Ὡστε κι' αὐτὴ θὰ τὴν

— «γρήγορα καὶ, μπορῶ νὰ σὰς

— θὰ εἶναι μὴ «Κυριακὴ» ποὺ

— «ἐπὶ ἐποχῇ»...

Κι' ἐγὼ, Ἄνουβι, σκέφθηκα

— ἄλλες φορές ὅτι τάχα ἔπρεπε

— ἄλλος ἀρσενικὰ ψευδώνυμα καὶ τὰ

— «λατρία» θηλυκά, ὥστε νὰ ἔξῃ κα-

— «χωρὶς νὰ προστρέχῃ στίς ἔγ-

— «σεις, σὲ ποῖο φῶλο ἀνήκει καθε

— «ἀπλοσώπουλο». Ἀλλὰ ἡ ἐφαρμογὴ

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶν ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, γιατί εἶναι

— «ἐκὶ

λύ· ἡ νέα φίλη μας θὰ εἶδε βέβαια τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου της· τὴν περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἡ ἴδια.) **Δάμπην Το.** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ γιὰ τὸν κόπο ποὺ ἔκαμες γι' ἀγάπη μου, ἀδιάφορο ἂν αὐτὴ ἡ Μαγική Εἰκόνα εἶναι ἀκατάλληλη γιὰ τὸ περιοδικό μου.) **Σιφομάχον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα· χαιρετισμοὺς στὸ νέο μου φίλο.) **Νταίξην** (ἔ, θάρῃ κι' ὁ καιρὸς ποὺ θὰ εὐκαιρῇς περισσότερο· καὶ γράφεις τόσο ὥρατα, ποὺ κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἴδια ἀνυπομονήσῃ τὸν περιμένω.) **Φοῖβον Ἀπόλλωνα** (θὰ εἶδες ὅτι ἐτοί σοῦ ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο, γιατί τὸ Φοῖβος μόνο τὸ ἔχει ἄλλος· χαίρω πάρα πολὺ πὺ ἀπέκτησα ἕνα τόσο ἐνθουσιώδη φίλο.) **Σκερτσόξαν** (νὰ ἐλπίζω ὅτι ἡ ταμπέλα γκατρεῦθηκε ὀριστικά; ἂν δὲν ἀπάντησα στὴ φίλη μας, βέβαια δὲν θὰ ἔλαβα τὸ γράμμα της.) **Μιά Ψυχὴ** (ἂς πῆρες 10 στὴ Χημεία καὶ δὲν πειράζει γιὰ τὸ μικρὸ λάθος ποὺ ἔκαμες παραχαισιμένη ἀπὸ τὸ διάβασμα· τὴν περιμένω πάλι ἀνέκδοτα.) **Θεῖκο Δοξάρι** (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου μὲ τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τόσο συγκινητικὴ καὶ διδακτικὴ· τί διαφορά ἀπὸ τὸν Καραμαντάνη μὲ τὴν ὥρατα διαθήκη του!) **Κόκκινον Μιραμπέλ** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.) **Τετραπέρατην** (ψηφοδέλτια ἔλαβα.) **Θεοφάνην Γαβριλίδην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.) **Δέλαν Δεγαντίνην** (δὲν πειράζει· τὸ γράμμα σου ὠραῖοτατο καὶ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραφες ὅταν εὐκαιρῇς.) **Δουλουδάκη** (χαίρω πολὺ, ἐστεῖλα.) **Νύμφην τοῦ Θεομαϊκοῦ** (αὐτὸ σοῦ ἐνεκρίθη στὸ ἴδιο φυλλάδιο ποὺ ἐνεκρίθη καὶ τὸ Ἀμυμώνη γι' ἄλλη φίλη μου· πῶς δὲν τὸ εἶδες;) **Δευκὴν** (Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκτές· ἀργότερα.) **Δημ. Τσελεμέγκον** (τὸ ἴδιο λέγω καὶ σὲ σένα.) **Μῦθον τῆς Ἀνδρόου** (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἐστεῖλα.) **Σκλαβωμένην Νιότην** (ἐστεῖλα· τὴν τύχη τοῦ διγνήματος θὰ τὴν μάθεις ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω· ἡ γλωσσολογικὴ σειρά πολὺ ὠχρή, δὲν μπορεῖ νὰ φωτογραφηθῇ· αὐτὰ πρέπει νὰ γίνονται μὲ συνικὴ μελέτη.) **Γελαστὴν Κουκλίτσαν** (κι' ἡ δική σου τὸ ἴδιο.) **Ἐνδοξον Ἑλληνα** (πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησή σου καὶ, σὲ νέα ἐκδοσὴ, ὁ κ. Ε. θὰ προσθέσῃ ὅτι στὸ βαγόνι ἦταν καὶ μερικοὶ ποὺ κοιμόνταν· πρῶτον **Μαγεμένο Ἀκρογιάλι** (τότε θάπαντοῦσα σὲ ἄλλῃ μὲ τὴν ἴδια ἀρχικὰ ὠραῖοτατα τὰ σκίτσα τῶν ψευδωνύμων, προσπάντων τῆς **Δάγνης**.) **Καφηρέα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἐστεῖλα 18 φ. λυσόχαρτο.) **Ἀσημ. Δ.** **Ἀσημ.** (δὲν δημόσιεύω τίποτα μὲ πληρωμὴ· μόνο Μικρὲς Ἀγγελίες.) **Ἰω. Ἀηδ.** (ναί, θὰ περιμένω.) **Μὰτ Γκρέην** (ἐπλήρωσε τὴν 22 Μαρτίου.) **Νεραΐδαν τῆς Ρεματιάς** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Ἀλαφροῦσιωτην**, **Ἑγγλεξίτσαν**, **Λυγαριὸν κτλ. κτλ.** **Ἐλευθερίαν Ἑλλήνων, Δραμαίαν**, **Ἀνοσιειάτικην Βροχούλαν**, (ἐστεῖλα.) **Εἰς ὅσας** ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαρτίου, θάπαντῆσω στὸ ἀρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 243ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 6 'Ιουνίου.

265. Δεξιόγραφος

Μὲ τὸνα ἔχεις φίλια,
Μὲ τ' ἄλλο μου ρωτᾷς,
Καὶ στὴ Μακεδονία
Τὰ δυὸ μου βασιλιάς
Πέτρος Ριονσαί

266. Συλλαβογράφος

Το γιὸ τοῦ Ἑβραίου Πατριάρχῃ
Γράφω μ' ἀντωνυμία μαζί,
Καὶ πὺ μεγάλο ἀπ' τὸν Πετράρχῃ
Σοῦ παρουσιάζω ποιητὴ.

267. Στοιχειογράφος

Τοῦ Προφήτῃ ποὺ θὰ λύσης,
Ἔνα γράμμι ἀν τοῦ κολλήσης,
Καὶ κεφάλι ἀν τοῦ ἀλλάξης,
Κοίταξ νὰ μὴν τρομάξης,
Ἄν κι' αὐτὸ τὸ ψάρι, λένε,
Πολλοὺς ἔκαμε νὰ κλαῖνε.

Μακαμένη Γαζία

268. Μεταγραμματισμοὺς

Ἄω χροιάζετε· ἐξυπνάδα·
Ὅρος εἶναι στὴν Ἑλλάδα,
Πόλις εἶναι πὺ μακριά.
Μ' ἂν τὸ νὶ τὸ κάνεις μὶ,
Φεύγει ἡ πόλις στὴ στιγμή
Κι' ὁρος μὲνει μοναχά!

Μικροσκοπικὸς Γίγας

269. Κυβόλεξον

1. Γεννιέμαι ἀπὸ τὴν θάλασσα
Καὶ τὴν ἀνεμοστᾶλη.
2. Μέσα στὴ θάλασσα κι' ἐμὲ
Μὲ βροῖσκες ἄλυρο.
3. Ἐγὼ εἶμαι κάθε θηλυκὸ
Μὲ ἄδειανὸ κεφάλι.
4. Κ' ἐγὼ ἔχω μαῦρο πρόσωπο
Καὶ μάτι φοβερό.

Μποῦμ

275. Ἀστὴρ

* * * Ὅριζοντίως θάλασσα, καθέτως ὀρθῶς, διαγωνίως Κράτος καὶ βασιλίτσα τῆς Αὐστρίας.

Νιαγάρας

271. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαῖον νόμισμα
2 5 6 7 8 = Κριτὴς τοῦ Ἄδου
3 7 1 5 7 8 = Κάτοικος νήσου
4 3 5 8 = Θεά
5 8 8 7 8 = Ἀρχαία πόλις
6 4 3 2 8 = Ὅργανον
7 8 5 7 8 = Ἐπίθετον
8 6 7 1 3 2 = Πόλις

Ἀνδαλουσία

272-276. Δεξιόθηρία

* * * Δ * Σ

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι δι' οἰωνοθήποτε γραμματικῶν πεντάκις, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις τοῦ αὐτοῦ τύπου, σημαίνουσαι: Ἀρχαῖον σοφόν, τιτάν, πόλιν τῆς Πελοποννήσου, ποταμὸν τῆς Ἰωνίας καὶ νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

Γαλάτεια

277. Ὁμοιόμορφα Ἑλληνοσύμφωνα μετ' Ἀκροστιχίδος

ο ο ο = Μέρος τοῦ κτιρίου.
ο ο ο = Νόμισμα.
ο ο ο = Ἀγάλμα περίφημον.
ο ο ο = Εἶδος κυνός.
ο ο ο = Φυτόν ἐδώδιμον.

Τὰρχικα τῶν λέξεων τούτων, συνδυαζόμενα καταλήξιως, ἀποτελοῦν μικρὸν ἥρωα μυθιστορηματος τῆς «Διαπλάσεως».

Δούλη Δωδεκανήσου

278. Γρίφος

το το ορ ορ
το το Γυνή ορ ορ 1
το το ορ ορ
το Πύρρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

31. Ἀκτιον (ἀκτὴ, ὄν.) — 32. Τράπουλα (τρά, ποῦ, λά.) — 33. Ἰοῖς-ρίς. — 34. Δανία-Ναδία.

35. I

M Y Σ I A

I

M H A O N

O T I

I

A T T A A O Σ

B A Γ Δ A T H

Δ H M H T P A

Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ

36. ΙΣΑΛΑΝΔΙΑ (Σινά, Λίνα, Αἶας, Ναδία, Δανία.) — 37-41. Διὰ τοῦ ΚΡ: νεκρός, Κρόνος, πικρός, κρυφός, κοῦμα. — 42. ΜΑΛΤΑ (Ὀλυμπος, Αἰγᾶτον, Ἀπόλλων, ἄροτρον, Μαράθων.) — 43. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ. — 44. Τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι γλυκύ. — 45. Μὴ μὲ λησμονεῖ (μὴ μ' ἔλ' εἰς μω νῆ.) — 46-50. Par un M: mât, mètre, matière, tramer, âme. — 51. Le travail est un loi de la vie.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΘ' — 333/)

Παρακαλῶ πολὺ αὐτοὺς ποὺ ἀλληλογραφῶ νὰ μὴ βάθουν λιγὰ γραμματισμοῦ. Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασέπουλο — Ἀντώνιος Σάββας. Ἀοῦα!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

(ΚΘ' — 334/)

Ὁλύμπιοι Θεοί! Μεγάλῃ τιμῇ γιὰ ἕνα γωχὸ κι' ἀποκοσμοῦ λουλουδάκι ν' ἀσπολάθῃς μ' αὐτὸ!

Δὲν ξεροῖ τί γίνεται πέρα καὶ στὴν κορφὴ... τοῦ Ὀλύμπου, μὰ ἔδω κάτω συμβαίνουν καὶ παράξενα... Ἀ πρῶτος, νὰ εἶναι: Ἀγιοῦλι δὲν εἶναι Κερασσιπᾶννης (Διαπλάσις: Βεβαίωτατα...)

Τὶ νὰ γίνῃ ὅμως; Κοιράγιο... κι' αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, ὁ... ἡμετέρος.

Ἀγιοῦλι

(ΚΘ' — 335/)

Βαρωνέσσα, Μαίρη Λεῦ, νὰ περιμένω ἐλπίζοντας: «Ἐδωκεν ὁ ΣΑΣ περισπορῶν αἱ ὑψηλὰ ΣΑΣ ἀγάπης τόσο πολὺ... νὰ ἀναμῶ ἀκόμα τὸ... ἀναμῶνόμενον καὶ τὸν ἀρχαῖον... γραμμένον: Pardon? «ἀσάφης» εἶπατε.

Ἐντενέμενο Πολιτάνι

(ΚΘ' — 336/)

ΣΟΒΑΡΑ ΔΗΛΩΣΙΣ Τίτρινος οκπεδόντας ν' ἀσκηθεῖται ἀποκάσαι νὰ ἰδοῦν μοναστήρι. Πληρεξουσιοδοτηθήκαμε νὰ δεχόμεθα αἰτήσεις συνμετοχῆς... «Τρελοπαρέα», γιὰ ΣΑΣ πόδες θέσεις νὰ κρατήσουμε: Νίκος Κατριεγγυλου Γιάννης Σαχίνης

(ΚΘ' — 337/)

Κοῦκα τοῦ Χωριοῦ, τί σποδιάζῃ ἡ ἀποκλήσις τῆς Βασιλείας τοῦ Δάσους! Ἀφοῦ τὸ εἶπες εὖ, ὅσο γιὰ τὸ πορτραῖτο, τίμας λές; Μήπως δὲν εἶναι σωστό;

ΜΙΚΡΗ ΣΟΥΔΑΝΕΖΑ

(ΚΘ' — 338/)

Νιαγάρας—Κώστας Κανάρης (κρυφὴ τὰ λεπτά σου).

Λυγαριά

(ΚΘ' — 339/)

ΕΚΒΗ, ἀμφιδόλῳ ἂν μὲ ξέρης, ὅπως γίγεις στὴν (ΚΘ' — 235). Πάντως σὲ πικρὰ νὰ μὲ ἀποκαλύψης. — Ἐπάδες τὸ Γελαστὴ=Μπουρμπούλα.

ΑΒΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟ

(ΚΘ' — 340/)

“ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ,”

Πανζουρλισμέ, θὰ περιμένῃς ἀπάντη; ὅταν ἦταν τόσο γελοῖο γιὰ μὰς αὐτὸν ὅταν ἀρχίζουμε κι' ἐμεῖς... μὴν=Παπαδημητρίου, Ἀλυσίτης=καρὰς, Ἑλιάν=Μακρίδου, Αἶας=ταράκας, Τριβουλέτος=Μουτσός. Διαπλασέπουλα! παρατείνουμε τὸ διαγώνισμά μας (ΚΘ' — 145) μέχρι 30 Ἀπριλίου. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους, ὅσους στείλανε θὰ μὰ εὐχαριστοῦμε.

(ΚΘ' — 341/)

Στείνοντάς μου τετραδιάκια βάψετε ἀπὸ τὴν ἑξῆς γραμματισμόν: Διὰ Μαροῦ Χαριτάκη. Ἀνοσιειάτικη Βροχούλα

(ΚΘ' — 342/)

Ἐισερχόμενος στὸν Διαπλασκόσμον τὸν χαριεῖ: Ραμέν, ἀλληλογραφῶν. Γράψε: Πάνον Κωνσταντινίδην, π.ρ. Κ. Γρισσιάν.

Μὰτ-Γκρέην

(ΚΘ' — 343/)

Τρελλὸ Φοιτητάκι, δὲν ἔχεις τίποτα καλύτερο νὰ ἀσπολάσῃς παρὰ ὅλο μὲ κατάλαβες; Ἐγγλεξίτσα, Πεισματάρης

(ΚΘ' — 344/)

Ἀγαπημένε μου ἀδελφάκοι: Ὁμοῦ φηκευλίτσα καὶ Κοῦκα τοῦ Χωριοῦ, νὰ περιμένω τετραδιάκια σα Δίσις: Κικήν Ἀλεξανδρινὸν, Σταδίου 2 Ἀθῆνας, διὰ: Γελαστὴ Κοουκλίτσα

(ΚΘ' — 345/)

Ἐν ἀλληλογραφῷ μὲ κανέναν, εὐχαριστοῦς προτείνοντας. Ἐξακολουθεῖς νὰ ταλλάγῃς καρτῶν. Ἀνταλλάσσω καὶ τετραδιάκια. Εὐχαριστῶ ὅσους μὲ ἐστειλαν

Ἐκὰβη

(ΚΘ' — 346/)

Βασίλισσα τοῦ Δάσους καὶ ἡ Κοῦκα τοῦ Χωριοῦ, ἐπιθυμῶ νὰ ταλλάξω τετραδιάκια μὲ τὴν Ἑλένη Κωνσταντινίδου καὶ τὴν Πριγκίπισσα Ρεπανάκη. Ἐάν ναι, ἂς στείλουν πρῶτον Δίσις: (ΚΘ' — 10).

(ΚΘ' — 347/)

Σκερτσόξα, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τετραδιάκι. Ποία ἡ διεύθυνσίς σου: Ραμέν

(ΚΘ' — 348/)

Γιὰ σὰς, ἀδελφάκια μου, μὲ δέχεσθε ἐν συντροφίᾳ σὰς; Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω κάρτες ἡσποῖων. Δίσις: Νοσοκομεῖον Καλαμαριγιάς, Θεσσαλονίκη, Δι. ΤΡΕΛΟ ΝΑΥΤΑΚ

(ΚΘ' — 349/)

Ἀνταλλάσσω κάρτες κινήματων, ἀνταλλάσσω καὶ τοπογραφίαις (Βόλιν, Χαλκίδα, Θεσσαλονίκη κ.λ.π.) μὲ ὅλους ἐς. Πιστοῦ 22, Παγκράτι, Ἀθῆνας. Γενεβέρης

(ΚΘ' — 350/)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1899) ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμου ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστὸς τόμος δοχ. 25 ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς Γ' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς Δ' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς Ε' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς ΣΤ' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς Ζ' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς Η' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς Θ' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς Ι' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰ ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 10 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰς τὰ ἀρραφὸς καὶ τε ραμμένον.

Τῆς ΙΑ' Περιόδου (1904—1909) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένον δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα ε